

Trái Tim Thủy Tinh

Contents

Trái Tim Thủy Tinh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3 : Biệt Thự Kí Ức.	9
4. Chương 4 : Bữa Tiệc Với Những Điều Rắc Rối.	14
5. Chương 5 : Hạnh Phúc Ngắn Ngủi.	21
6. Chương 6 : Lật Lại Kí Ức.	24
7. Chương 7 : Yêu Một Người Điên.	27
8. Chương 8 : Sau Một Đêm Thức Giấc.	29
9. Chương 9 : Trò Chơi Trốn Tìm.	31
10. Chương 10 : Trở Về Với Trái Tim Khắc Sâu 2 Chữ Thù Hận.	31
11. Chương 11 : Thời Điểm Đối Mặt.	35
12. Chương 12 : Mùa Quáng.	38
13. Chương 13 : Xin Em Đừng Đi!	42
14. Chương 14 : Cái Kết.	45

Trái Tim Thủy Tinh

Giới thiệu

Trong quán bar tiếng nhạc đập hoảng loạn, 1 con bé trẻ danh mang đậm phong cách tomboy đang ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-i-tim-thuy-tinh>

1. Chương 1

Trong quán bar tiếng nhạc đập hoảng loạn, 1 con bé trẻ danh mang đậm phong cách tomboy đang ngồi thu mình lốc đến ly rượu witki thứ 18. Khi đã là là say nó mới có ý định rời khỏi cái nơi nhày nhụa của lũ ăn chơi. Nó cố gắng lách qua bọn ngựa hoang đang sốc lên từng cơn nhẩy điên cuồng. Tiếng nhạc mạnh đến

đỉnh tai buốt óc, bước chân nó dần trở nên lạc lõng trước cái ánh sáng đầy huyền hoặc. Chợt “Rầm” nó đâm sầm phải 1 gã mặt mũi bặm trợn nên mất thăng bằng ngã nhào ra đất. Phần vì bực tức, phần vì men rượu, nó quá lớn.

- Mẹ kiếp! Đứa nào ko có mắt đụng phải bà vậy?

Tiếng nhạc ngừng hẳn, quán bar đậm mùi chết chóc. Cái gã mặt mũi bặm trợn kia có vẻ thích thú với thái độ của nó. Gã ngồi xuống đưa đôi tay dơ bẩn vuốt ve cầm nó.

- Cô bé sao nóng vậy?

Nó đẩy tay gã ra cổ gượng dậy.

- Ai là cô bé chứ?

Gã kia nở nụ cười dè già làm cả quán bar ớn lạnh.

- Ở đây ngoài em ra đâu còn ai là cô bé. Sao? Cô bé có muốn đi chơi với tụi anh ko?

Nó cười khan, khoanh 2 tay trước ngực.

- Về soi gương đi cha! Trông thấy ớn à!

Nó bỏ đi sau câu nói nhưng tên kia nhanh tay dứt phắt nó lại. Quán bar bỗng chốc ồ lên rồi im bật. Có vẻ mọi người đều sợ gã vì gã là người của hội thánh đường nhưng nó thì ko. Tên kia vẫn ghì chặt tay nó nhe răng cười ghê tởm.

- Cô em càng trông cự thì trông càng thú vị đó.

Nó giả bộ ngạc nhiên.

- Vậy sao?

Ngay sau đó là 1 cú đá xoáy 360 độ khiến tên kia ngã vật ra đất bật cả máu miệng. Gã tức giận gầm lên như 1 con thú dữ đang bảo vệ chút lòng tự trọng cuối cùng của mình vẩy tay cho đàn em đứng sau hắn nãy giờ xông lên. Trong cơn say, nó chỉ cần vẽ vài đường là hạ gục tất cả.

Ở 1 nơi khác trong quán bar, ngay tại phòng giám đốc người quản lí hốt hải chạy vào.

- Thưa cậu chủ có chuyện ko hay rồi.

Cái người được gọi là cậu chủ kia đang yên vị trên chiếc ghế bành. Chiếc bút xoay vòng trên ngón tay thon dài bỗng rơi xuống khi nghe tin có chuyện chẳng lành. Hắn gất.

- Có chuyện gì? Nói rõ chút đi!

Người quản lí run run đưa tay quệt đi những giọt mồ hôi đang chảy dài trên trán.

- Dạ! Bọn đàn em của hội thánh đường đang gây rối ngoài kia ạ.

Hắn tức dạn đập mạnh tay xuống bàn.

- Khốn kiếp! Đây là đâu mà chúng giám gây rối chứ?

- Thưa cậu tốt hơn hết cậu lên ra ngoài xem có chuyện gì xảy ra.

- Được rồi mau đi thôi.

Hắn cầm áo khoác lên bước đi và ra lệnh.

- Mau gọi đám vệ sĩ.

- Dạ!

Quay trở lại trung tâm quán bar, lúc này ko gian sặc mùi tử thi. Cả đám du côn bị 1 con nhóc hỉ mũi chưa sạch đánh cho tơi tả. Có vẻ nó đã thấm mệt lại thêm phần men rượu khổng chế lên trong lúc nó ko để ý bất chợt “Xoẹt” một đường dao ngọt sớt ăn sâu vào cánh tay.

- Ôi! Máu.

Một vài vị khách kêu lên kinh sợ khi thấy nó bị thương. Máu bắt đầu giổ từng giọt rớt xuống khoảng không lạnh lẽo. Nó đau đớn ngã khụy xuống sàn, gã kia túm cổ áo nó sốc lên gần giọng.

- Sao hả con danh? Ko đánh nổi nữa chứ gì?

Nó cười nhạt

- Bộ ko thấy nhục sao? 5 triệu 1 lại còn dờ trò đánh lên...Hừ...1 lũ hèn.

“Bốp” 1 cái tát mặn chát giáng khuôn mặt kiêu diễm của nó khiến nó ngã nhào xuống sàn. Dòng máu đặc quánh rỉ ra từ khước miệng. Ko chịu buông tha gã ngồi xuống túm tóc nó tính tát thêm cái nữa thì hấn xuất hiện với 1 đám vệ sĩ theo sau. Từ xa hấn quát.

- Dừng tay!

5 tên đơ đẹp, hấn tiến về phía nó ngồi quỳ 1 đầu gối cho ngang tầm với nó.

- Cô có sao ko vậy?

Nó im lặng quệt đi vết máu trên miệng, hấn nhìn đám vệ sĩ và ra lệnh.

- Sử theo luật đi và gọi cậu ta tới đây chỉnh đốn lại đàn em của mình đi.

Quay sang nó hấn đổi giọng.

- Để tôi cho người đưa tôi về.

Nó đứng lên lảng lảng quay đi ko nói 1 tiếng. Máu trên cánh tay cứ theo nổi nó đi mà rớt xuống. Hấn cảm thấy nó thật bí ẩn và thật khác so với những cô gái ở đây. Ko son phấn, ko váy áo thướt tha mà là một chiếc áo full trắng cách điệu đơn giản. Mặc kèm bên ngoài là chiếc áo cánh đen mỏng manh ko được cài khuy mà được quần lên buộc ngang eo. Chiếc quần jean có vài lát cắt tạo điểm nhấn độc đáo. Khắp thân hình nó chỉ chiếm 2 ga màu chủ đạo, nước da trắng nổi bật lên là đôi cánh màu đen. Mái tóc óng mượt và cả đôi mắt màu đen huyền khiến người ta khó hiểu.

Mưa! Mưa đến thật bất ngờ, ẩn mình trong màn đêm đen kịt là 1 cô bé với thân hình nhỏ nhắn. Mưa rơi hay lại là những giọt nước mắt đau thương? Chẳng thể đoán định bởi giờ đây tất cả đã tạo thành một dòng chảy cuốn những mảnh ghép của quá khứ

vốn đã ngủ yên trở về như 1 cơn giông tố có thể đánh gục nó bất cứ lúc nào. Giờ đây kí ức hiện về ko chỉ có mưa và nước mắt mà có cả máu. Cánh tay nhỏ nhắn vẫn ko ngừng rỉ máu, nó mệt mỏi, sợ hãi ngồi phủ phục xuống lề đường áp mặt vào đầu gối. Máu chảy khiến cái buổi chiều bẽ bết thê lương lại hiên về. Nó run sợ khi phải đối diện với màn mưa ướt át với những cơn cuồng phong thịnh nộ ko báo trước, nó càng sợ hơn khi phải đối diện với chính mình. Ôi! Nó đang run lên vì lạnh và vì đau. Sự lạnh lẽo đã thâm nhập đến từng tế bào. Gió và mưa cứ vô tình quật mạnh khiến thân hình nhỏ bé kia dập nát tàn tạ đến đáng thương.

Đón đau!

Hi vọng!

Và chờ đợi.

Chờ đợi cơn mưa sẽ qua đi để mọi thứ rồi sẽ trở về vẻ vốn dĩ của nó. Nhưng...hơi ấm ơi mi ở đâu? Ánh sáng bình minh mi dong dỏng chôn nào? Để giờ đây tất cả chỉ còn là gió và những cơn mưa vô tình ập đến. Bao giờ mưa tạnh để khoảnh khắc đau thương sẽ mãi ngấm sâu vào lòng đất? Rồi mưa đã tạnh nhưng thân thể kia đâu còn là của nó tàn tạ như bông hoa héo rữa. Vậy là nó mơ màng thiếp đi trong cơn mưa lạnh lẽo với bặt ngàn đau đớn. Chợt nó có cảm giác ấm áp trên đôi vai gầy như có hàng vạn tia nắng xuyên qua. Mồ

mắt ra nhưng ko chẳng có gì ngoài bóng đêm giá lạnh vậy thì tại sao? Ngoảnh lại đằng sau 1 gương mặt lạnh lùng ẩn mình trong đêm tối. Vài giọt nước mưa còn đọng lại trên khoé mi. Quá mệt mỏi nó đã ko thể nhận ra đó là người đã cứu mình trong quán bar.

- Này! Cô có sao ko?

Đôi mắt nó đờ đẫn vội vàng khép lại gục ngã trên đôi tay hần giữa bóng đêm mịt mù

2. Chương 2

Tỉnh dậy nó thấy đầu đau nhức. Thực ra đêm qua đã xảy ra chuyện gì? Sao nó chẳng nhớ cái quái gì thế này? Sao nó lại ở đây? Đang cố gắng vật lộn với hàng tá câu hỏi thì cửa phòng bật mở, hần bước vào trong bộ đồng phục của trường.

- Cô tỉnh rồi à?

Nó nhú mày.

- Sao tôi lại ở đây đã xảy ra chuyện gì?

Hần nhún vai.

- Cô ko nhớ gì sao?

Nó cố nhớ lại. Đúng rồi kí ức màn mưa có máu, nước mắt và cả 1 bàn tay ấm áp. Tất cả hiện về thật rõ rệt y như 1 thước phim quay chậm.

- Cô nhớ ra chưa?

Nó lết ra khỏi giường nhìn hần bằng ánh mắt sắc lạnh.

- Sao phải cứu tôi?

Hần ngạc nhiên chưa kịp tiêu hoá hết câu nói của nó thì nó đã bỏ đi. Hần đuổi theo.

- Này! Cô ngang ngược thật đấy tôi đã cứu cô mà sao cô ko vừa lòng.

- Tôi đâu có nói là mình còn muốn sống. Chào anh.

- Cô đi đâu vậy?

- Đi tìm 1 nơi yên tĩnh để chết.

Hần chạy theo nó xuống dưới nhà kéo và ấn nó ngồi xuống ghế.

- Cô tên gì? Bao nhiêu tuổi? Nhà ở đâu?

Hần hỏi, nó ko hề dấu diếm.

- Trịnh Thu Phong! 17 tuổi! Dân bụi đời, ko nhà cửa ko người thân. Anh hỏi làm chi?

Hần trống tay xuống bàn.

- Để liên hệ với họ đưa cô vào trại thương điên đó.

- Tôi ko có người thân nên khỏi. Tôi đi đây! Yên tâm tôi suy nghĩ lại rồi.

Nó đẩy ghế rồi biến hần.

Trường THPT Sơn Dương.

Tiếng gậy sắt va vào nhau nghe chan chát, tiếng kêu rên rỉ, tiếng đấm đá bình bịch tạo lên 1 bản nhạc đau đớn. Phong (nó) cầm cây gậy sắt trên tay đập một cú mạnh vào gáy tên nam sinh khiến hần đau đớn phủ phục xuống sân trường.

- Thu Phong đủ rồi! Đánh nữa sẽ gây ra án mạng đó.

Một đứa có lòng tốt nhắc nhở nó.

- Câm miệng đi! Đó là cái giá hần phải trả khi xúc phạm đến mẹ tao.

Nắm cổ áo tên nam sinh Phong cảnh cáo.

- Khôn hồn thì xin lỗi đi tao tha cho.

Nam sinh cười nhạt.

- Tôi nói gì sai sao? Mẹ cô chắc hẳn phải là loại người chẳng ra gì nên mới sinh ra loại người như cô.

“bốp” một cú đấm mạnh máu phun tung toé. Sức chịu đựng của nó đã bị phá vỡ,

- “Chẳng ra gì” 3 từ đó tôi xin nhận nhưng là nói mẹ tôi thì tôi có thể giết cậu đó.

Nói rồi nó nhặt cái cặp trên đất ném trả cây gậy cho bác bảo vệ già bất lực từ nãy tới giờ nhìn nó gây rối mà chẳng thể làm gì. Phong tính thoát ra khỏi đám đông đang nhìn mình sợ sệt nhưng chắc hẳn là chứa đựng cả 1 sự căm ghét bên trong nhưng chỉ vừa nhặt được cái cặp 1 giọng nói có vẻ uy lực vang lên.

- Có chuyện gì vậy?

Nó ngoảnh lại và biết đó là hần vì hồi sáng hần mặc đồng phục trường và giọng nói đủ quen để nó nhận ra. Nó khoanh tay nhìn hần ngạc nhiên hỏi lại.

- Dui sao mà ko thấy?

- Sao lại là cô? Cô đánh nhau à.

Nhỏ vừa nãy có lòng tốt nhắc nhở nó tên Bảo Mi lại lạnh chanh.

- Anh Khương Minh ko phải nời của cậu ấy đâu là hần xúc phạm đến Thu Phong trước đó chứ!

Minh liếc mắt nhìn tên nam sinh.

-Có đúng vậy ko?

Tên nam sinh ko trả lời cúi gầm mặt, điều đó cũng đủ để hần hiểu đó là sự thật. Minh lạnh lùng nhìn sang nó.

- Dù là vậy nhưng cả 2 cậu phải theo tôi đến gặp hiệu trưởng.

- Mặc mớ gì phải đi? Thích thì anh tự mà đi.

Minh đe dọa.

- Nếu cậu ko muốn sử theo nội quy của trường thì tôi sẽ lập tức đuổi học cậu.

Nó mỉm cười.

- Vậy thì cảm ơn nha! Nếu ko phải đi học nữa tôi sẽ khao cậu 1 châu. Ok.

Minh tròn mắt ngạc nhiên, nam sinh, nữ sinh trong trường cũng hết sức ngạc nhiên.

Thu Phong vào lại lớp nhanh chóng lẳng cái cặp xuống bàn và nằm gục xuống. Bảo Mi ngồi cạnh nó ko giám ho he lên tiếng. Cô nàng cứ im bất. Bỗng Thu Phong đập bàn nhìn Mi với ánh mắt dò xét.

- Hần là vậy?

Mi giật thót.

- Ai cơ?

- Thì là cái tên hách dịch vừa nãy đó.

- À! Anh ấy là thiên tài của trường đó. Học giỏi, giàu có lại đẹp trai nữa.

- Thôi đi! Mệt.

Mi lại im lặng còn nó thì tiếp tục ngủ. Nó lán lại trường được 1 tiết thì chuông điện thoại reo đúng tầm giải lao, nó bắt máy.

- Có gì ko?

- [...]

- Ở đâu?

- [...]

- Được tao đến liền chuẩn bị sẵn xe mô tô cho tao nhé!

Đường X một con đường hẻo lánh nhưng có địa hình rất tốt. Mọi thứ đã được trang bị đầy đủ. Thu Phong xuất hiện trong bộ cánh màu đen bó sát người. Vừa trông thấy nó 1 cô gái chạy đến.

- Sao nhanh vậy?

Hơi thở của nó đậm mùi bạc hà phả ra từ thanh kẹo cao su

- Chậm hơn bà. À mà Tử Tinh này hôm nay Đường Duy có tới ko vậy?

- Yên tâm ông anh tao ko phá được đâu. Cứ chơi tẹt, vụ này mà thắng thì tao với mày ngồi nhà đếm tiền. Phong nhún vai.

- Tao chỉ sợ Duy xuất hiện là hỏng bét. Thôi vào chuẩn bị đi lần này để tao đua trước nhé!

- Ok

Phong trở lại đường đua nơi có đặt 2 chiếc mô tô đời mới. Dạo hỏi đối Phương 1 chút, nó leo lên xe rồ ga chuẩn bị bước vào cuộc đua

1...2...3 “bằng” tiếng súng vang rộ hai chiếc xe rồ ga lao nhanh trên con đường

Phía trước Tử Tinh là 2 chiếc xe, phía sau cô cũng có 2 chiếc đang lao với tốc độ ánh sáng tiến về phía cô. “kít” 2 chiếc xe thắng gấp dừng lại sát Tử Tinh. Đường Duy tháo mũ giơ tay mừng.

- Tử Tinh! Thu Phong đâu?

Tử Tinh đỡ người chỉ tay về phía trước chưa nói được gì thì 2 chiếc xe đen bóng đã điên cuồng lao về phía trước.

Về phần Thu Phong nó đang rất mạo hiểm. Chiếc kim đỏ đã báo quá vạch cho phép. Chiếc xe màu đỏ của đối Phương cứ hết lần này đến lần khác dọ vào xe nó khiến nó run tay. Nhưng ko thể để thua chỉ còn chưa đầy 500m là sẽ phân thắng bại. Phong rồ ga vượt lên trên đối phương nhưng bên kia cố tình chơi gian. Chúng ép phong vào vách núi nơi khúc giao cua làm nó mất đà vậy là “kít-Rầm”. Do thắng gấp lên theo quán tính phong bổ nhào về phía trước. Đau đến mức ko thể gượng dậy phong nằm nhoài ra đất thở gấp rồi ngất đi.

Thu Phong tỉnh lại đưa đôi mắt hoảng loạn nhìn liếc căn phòng rồi lại tự véo mình 1 cái cảm thấy đau cô hơi thất vọng miệng lẩm nhẩm.

- Sao mình vẫn chưa chết nhỉ?

- Chưa chết cô thấy thất vọng lắm phải ko?

Phong giật mình nhìn lại căn phòng.

- Sao anh lại ở đây? Trông cứ như ma sói vậy đó. Bộ căn phòng này thiếu chỗ cho anh đứng rồi hả?

Mình gất.

- Cô trật tự đi đã trốn học lại còn giám đưa xe nữa hả? Muốn chết sao ko chọn cách nào nhẹ nhàng hơn.

- Mặc xác tôi! Biển đi!

Minh tiến về phía nó khoảng cách của 2 người lúc này thật gần. Minh đưa đôi mắt nhìn cổ tay phải cầm đầy dây chuyền dịch, ở đó có 1 vết sẹo thể hiện cho tất cả nỗi đau mà Phong đang che giấu.

- Cô có vết thương lòng lớn lắm sao?

- Ko! Làm ơn ra ngoài đi tôi cần được nghỉ ngơi.

“cách” cửa phòng bật mở Tử Tinh và Đường Duy bước vào. Trông mặt Tử Tinh méo sệch, chắc vừa bị ăn mắng. Nhỏ chạy tới xin lỗi nó rồi rút.

- Xin lỗi mày nha Phong! Hại mày ra nông nỗi này.

Thu Phong mỉm cười buồn.

- Ko sao đâu! Tao ổn mà!

- Ko ổn chút nào đâu, chân em phải bó bột rồi đó.

Câu nói của Đường Duy như 1 đòn chí mạng giáng vào người nó. Im lặng nó nhắm nghiền mắt lại. Cánh phòng lại 1 lần nữa hé mở. 1 cô gái có mái tóc màu hạt dẻ và cặp kính cận trông khá đáng yêu bước vào, trên tay cầm 1 đóa hoa cẩm chướng.

- Chào mọi người. Minh cậu cũng ở đây sao?

Minh có chút ngạc nhiên.

- Tâm Nhi! Sao cậu lại tới đây?

- Mình đến thăm em gái.

- Cô ta là em gái cậu sao?

Phong mở mắt chiếu tướng lên Nhi giọng lạnh lùng.

- Cút đi! Tôi ko hề có chị gái.

Nhi chạy đến bên nó quỳ xuống chân đường giọng van nài.

- Thu Phong xin em hãy tha thứ cho chị và ba.

“Ba sao? Cô ta nói ko có người thân mà” Minh thầm nghĩ.

Rồi liếc nhìn Phong, mặt nó lúc này tái mét ko còn 1 hột máu, nó nở nụ cười nhạt nhẽo kèm theo chút bi thương.

- Tha thứ? Tôi thì có tư cách gì để tha thứ cho người khác chứ?

Giọt nước mắt chảy dài trên gò má Tâm Nhi.

- Chị xin lỗi! Hãy nghe chị giải thích đi mà!

Phong ngồi phắt dậy.

- Ko có gì cần giải thích cả mà nếu có tôi cũng ko muốn nghe. Từ trước tới giờ tôi chỉ là một con ngốc. Chị ư? Tâm Nhi từ khi nào cậu trở thành chị tôi vậy?

Phong nén ngăn cho giọt nước mắt hư đồn ko chảy xuống. Giọng cô lạc đi.

- Tại sao các người phải lừa dối tôi chứ? Có biết rằng rất đau khi người tôi tin tưởng nhất, người sống chung cùng tôi dưới 1 mái nhà trong suốt 10 năm, người ngày ngày cùng tôi tới lớp, người luôn bên tôi trong lúc tôi tuyệt vọng đến phát điên lại là người cho tôi nếm trải sự dối trá đắng cay nhất chỉ trong 1 đêm. Tại sao phải lừa dối tôi? Tại sao ngay từ đầu ko nói cho tôi biết chị là chị gái tôi mà lại phải xuất hiện dưới danh nghĩa con gái bạn ba tôi? Tại sao chứ? Tại sao ngày ấy người chết ko phải là tôi?

Phong gần như hét lên trong đau đớn, ánh mắt thoảng chút điên dại. Duy lo lắng kéo Tâm Nhi đứng dậy.

- Đủ rồi đó để cô ấy yên đi!

Minh chẳng hiểu cái quái gì cả, cậu chờ người ra chỉ biết rằng nó đang đau, rất đau mà thôi. Phong dường như mất hết lí trí liên tục lặp lại 2 chữ “Tại sao?”, ánh mắt dần dần đến điên dại. Nó bó gối ngồi ôm gọn cả thân hình mình. Phòng tuyến cảm xúc cũng bị phá vỡ giọt nước mắt trào ra, nụ cười cũng nở ra đầy đau đớn, nó ngân nga 1 điệu nhạc trong quá khứ có lúc khóc lúc cười. Tất cả mọi người đều lo lắng. Tâm Nhi nắm lấy bàn tay nó. Cả thân thể Thu Phong lạnh ngắt. Nhi hốt hoảng gào lên.

- Mau gọi bác sĩ! Nhanh lên làm ơn đi!

Duy chạy bổ ra ngoài tìm bác sĩ, Minh thì ngồi bên nó lau đi giọt nước mắt cứ vô thức chảy dài. Cậu hiểu nó đã phải đón đau như thế nào.

Phòng cấp cứu đèn đỏ lập e rộn. Mọi người lo lắng đứng ngồi ko yên. Ở 1 góc tường nơi gần phòng phẫu thuật nhất Minh đứng dựa lưng vào tường. Trông nét mặt cậu bình thản nhưng sâu trong tận đáy lòng cậu đang lo cho nó. Ngoài trời mưa cứ lớt phớt rơi, những hạt mưa bụi trắng xóa nghiêng mình trong gió, ông Trịnh (ba TPhong) hốt hải chạy vào gương mặt già đi trước tuổi nhưng trông vẫn rất phong độ. Trên tấm áo khoác của ông vẫn còn lấm tấm vài hạt mưa bụi, nét mặt ông xa xăm, giọng nói khổ tâm.

- Thu Phong con bé sao rồi?

Ko ai có đủ can đảm để trả lời, cửa phòng phẫu thuật bật mở, bác sĩ bước ra.

- Bác sĩ, con gái tôi sao rồi

Bác sĩ thở dài.

- Tình trạng không khả quan cho lắm, cô bé ko chỉ bị mắc chứng bệnh suy thần kinh nặng nề mà còn bị viêm phổi cấp tính. Theo kiểm tra chúng tôi thấy phát hiện cô bé đã dùng 1 lượng thuốc an thần lớn trong thời gian dài.

- Vậy cô ấy sao rồi thưa bác sĩ-Duy sột ruột hỏi

- Tạm thời đã qua cơn nguy hiểm nhưng vẫn chưa đảm bảo được điều gì cả. Cần tránh cho cô bé khỏi những cú sock ko thì rất có thể bệnh cũ lại tái phát.

Đồng tử ông Trịnh vụt tối sầm, giọng run run.

- Ý bác sĩ là...?

- Cô bé có tiền sử về bệnh thần kinh. Gia đình chắc là biết điều đó rồi.

Nghe xong câu nói của bác sĩ xác mặt ai cũng biến đổi, mỗi người 1 suy nghĩ. Minh nhìn về phía căn phòng nơi nó đang ở đó bằng 1 ánh mắt phức tạp.

Trong phòng hồi sức, Thu Phong tỉnh lại sau khi trải qua 1 cơn ác mộng. Nó thần thờ hướng ánh mắt về phía cửa sổ ngắm vài chiếc lá vàng rụng rời trước gió. Ngoài trời mưa đã tạnh, ko còn là những giọt mưa bụi trắng xóa nghiêng mình trong gió mà thay vào đó là những tia nắng lọt thỏm qua kẽ lá hắt xuống mặt đất. Cái nắng chiều thu nhạt nhoà, yếu ớt lắm ko đủ mạnh để sưởi ấm con tim vốn đã nguội lạnh của Phong. Trong căn phòng mọi người ai cũng im lặng nhìn nó bất động như 1 linh hồn đang vật vờ với nỗi đau do chính nó tạo ra. Phong ko cười, ko nói, khoảnh khắc trầm mặc của nó khiến ai cũng lo sợ nó sẽ như 2 năm về trước. Ko khí trong phòng yên tĩnh đến rợn ngợp, đâu đó ta chỉ có thể nghe thấy tiếng máy móc chạy rì rì, tiếng thở dài đầy bất lực của ông Trịnh. Chợt Minh lên tiếng bẻ gãy ko gian yên tĩnh trong phòng.

- Cháu nghĩ chúng ta lên ra ngoài để Thu Phong nghỉ ngơi.

Mọi người đồng ý bỏ ra ngoài nhưng giọng nói yếu ớt của Phong lại một mỗi vang lên.

- Tôi muốn xuất viện.

- Mà điên à? Mà vừa trải qua ca phẫu thuật đó.

Tử Tĩnh hét lớn mong nó sẽ hiểu, Duy cũng nhẹ nhàng khuyên can.

- Đúng đó! Em cần được chăm sóc.

Nhưng ông Trịnh lại đồng ý bởi hơn ai hết ông hiểu nó sợ nơi này đến thế nào.

- Được! Ba sẽ đi làm thủ tục xuất viện rồi đưa con về nhà.

Phong ném ánh mắt đau thương cùng gương mặt nhợt nhạt nhìn ba mình.

- Ko! Cho tôi về căn biệt thự ở ngoại ô.

Ông Trịnh cùng Tâm Nhi giật nảy khi thấy nó quyết định như vậy.

- Phong em đừng như vậy những gì nên quên thì quên đi!

- Con gái chúng ta sẽ về nhà, căn biệt thự đó ba đã bán rồi.

Phong cười nhạt, ánh mắt kiên quyết.

- Đưa tôi về đó, tôi sẽ sống cùng vú Lưu.

Ông Trịnh vẫn ko đồng ý vì biết rằng nó đang cố lật lại kí ức nhưng Minh lại nói giùm nó.

- Bác cứ để Phong về đó. Chạy trốn mãi ko phải là cách.

3. Chương 3 : Biệt Thự Kí Ức.

Căn biệt thự vẫn thế ko có gì thay đổi. Đã 2 năm trôi qua kí ức vẫn vẹn nguyên. Nơi này là nơi từng cho Thu Phong bao tiếng cười tuổi thơ nhưng cũng ko ít máu và nước mắt. Nó đã trở về sau bao năm tháng cố gắng chốn chạy, Trở về để đối diện. Nhưng liệu nó có đủ mạnh mẽ để đối mặt với những đau đớn đó ko? Chỉ sợ quá khứ sẽ lại 1 lần nữa đập vỡ trái tim thủy tinh kia mất. Vỡ rồi thì sẽ chẳng ai có thể ghép lại.

Lặng lẽ nhìn về phía căn phòng khép kín trước mặt, tay Phong khẽ run lên, nước mắt chỉ trực trào ra

- Để tôi đưa cô chủ lên lầu nhé.

Vú Lưu lên tiếng trước khi quá muộn, nó gật nhẹ đầu.

Trên lầu, Phong trống lạng đứng bên cửa sổ ném ánh mắt về phía khu vườn. Kí ức lại ùa về ko nhanh, ko chậm y như 1 thước phim đã được dàn dựng sẵn.

[...Mami! Tặng ma mi nè!

1 đứa bé gái 5, 6 tuổi cầm đóa hoa cẩm chướng chạy tới xà vào lòng mẹ. Bà mẹ trẻ vuốt ve mái tóc con gái.

- Thu Phong của mẹ sao hôm nay ngoan vậy?

Cô bé phùng má tỏ vẻ dận dỗi.

- Ý mẹ nói con thường ngày ko ngoan chứ gì?

Bà mẹ trẻ mỉm cười.

- ko phải vậy đâu! Thu Phong lúc nào cũng ngoan. Mẹ đi công tác về cũng có quà cho con nè.

Cô bé sáng mắt nhận lấy mở ra xem và thốt lên.

- Woa! 1 chiếc hộp nhạc số. Cảm ơn mami! Nhưng sao nó lại được làm bằng thủy tinh vậy? Dễ vỡ lắm!

Bà mẹ ôm cô bé vào lòng.

- Đồ càng dễ vỡ thì con sẽ càng nâng niu chân trọng. Mẹ Ngân muốn con học được cách chân trọng những gì mình đang có.

- Vậy con cũng dễ vỡ phải ko?

Bà mẹ ngạc nhiên.

- Sao con lại hỏi vậy?

- Vì con thấy ba mẹ cũng nâng niu và yêu thương con.

- Ủ con gái, con có 1 trái tim nhạy cảm rất dễ vỡ.

- Hai mẹ con đang nói gì mà vui vậy?

Đứa bé trượt ra khỏi lòng mẹ chạy tới ôm chầm lấy người đàn ông kia kêu to.

- Baaa...!...]

- Nghĩ gì mà ngồi vừa khóc vừa cười 1 mình vậy?

Thu Phong choàng tỉnh thoát ra khỏi miền kí ức xa xăm. Nó giật mình ngoảnh lại vô tình ánh mắt giao nhau giữa ko gian. Khoảng cách của Phong và Minh lúc này là rất gần khiến nó chột đỏ mặt.

- Sao anh biết chỗ này?

- Vì thấy ko yên tâm lên tôi theo bác tài xế tới đây.

- Sợ tôi chết à?

Minh gật đầu.

- Chắc vậy.

Thu Phong thở dài.

- Haizz...Yên tâm đi diêm vương sợ tôi lắm ko giám để tôi xuống đó đâu.

- Chắc tại trông mặt cô đánh đá quá, con gái gì đâu mà chỉ thích đánh nhau, gây rối.

Phong héch mặt.

- Ồ kệ tui! Con trai gì đâu mà biến thái thấy ớn vào phòng con gái tự tiện thấy mờ luân.

Minh nhếch môi cười gian, hấn trống 2 tay vào bậc cửa sổ ép khuôn mặt điển trai của mình gần nó hơn. Phong đỏ mặt y như có 1 luồng điện đang chạy dọc cơ thể. Nó đâm mạnh vào vai Minh.

- Ê! Làm gì vậy? Ko đùa đâu nha!

Minh thì thâm vào tai nó.

- Ai nói tôi đùa?

Minh bám sát nó hơn, phong ngả người về phía sau.

- Anh mà làm vậy tôi nhảy lầu đó.

Minh giật mình vội rút tay lại, phong chao đảo xem chút lộn nhào về phía cửa sổ may mà Minh nhanh tay kéo nó lại nhưng người tính ko bằng trời tính Phong ngã nhào về phía trước nằm đè lên người Minh. Cả 2 ngẩn ngơ, ai cũng ngượng. Sau 3s Phong bối rối ngồi dậy, Minh cũng ngượng ko kém.

- Xin...Xin lỗi.

Phong làm bộ tỏ ra ko ngượng chỉ tay ra phía ngoài.

- Có muốn xuống đó ko? Ở đây ngột ngạt quá.

Minh ngạc nhiên trước thái độ thờ ơ của nó, cậu chẳng biết nói gì ngoài việc gật đầu. Phong nhặt cái lạng trên sàn bỏ đi trước, Minh cũng vội vã chạy theo đỡ nó.

Khuôn viên ngôi biệt thự trồng rất nhiều loại hoa, bên cạnh đó còn đặt 1 chiếc xích đu. Minh cẩn thận đặt Phong ngồi lên chiếc xích đu và ngồi xuống bên nó.

- Sao trồng nhiều hoa vậy? Cô thích hoa lắm à?

Thu Phong lắc đầu.

- Ko! Tôi ghét hoa lắm.

Tất cả số hoa này là do Tâm Nhi và mẹ tôi trồng đó.

- Sao vậy? Tôi nghĩ là con gái thì ai mà chẳng thích hoa.

- Tôi thì ko. Hoa đẹp nhưng nhanh tàn lắm.

Phong và Minh im lặng nhìn về phía chân trời xa. Mặt trời đã bắt đầu xuống núi ánh hoàng hôn phủ bóng lên hai người. Gió cứ miên man thổi đưa hương hoa phả vào ko gian. 1 cảm giác thật dễ chịu khiến đôi mi Phong bình yên khép xuống. Minh nhìn nó mỉm cười thì thầm với chính mình.

- Tôi thích em mất rồi! Ko biết từ khi nào nhưng khi thấy em cười tôi vui khi em khóc thì tôi đau.

Một đêm với đầy dẫy những cơn ác mộng lại qua đi. Phong ngồi dậy với lấy chiếc đồng hồ đặt trên bàn đeo vào cổ tay để che đi vết sẹo của quá khứ. Nó lết vào phòng vệ sinh làm vệ sinh cá nhân và trở xuống dưới nhà. Ăn sáng xong nó đòi vú Lưu cho tới trường.

- ko được đâu cô chủ, cô còn chưa khỏe mà.

Nó xoa tay.

- Ko sao đâu vú! Ở nhà hoài chán lắm đến trường quây cho vui.

- Thôi được rồi nhưng vú sẽ theo bác tài xế đưa con đến trường.

- Ok! ko thành vấn đề.

Tại trường vú Lưu dìu nó đến cổng trường thì nó tự trống lạng đi vào. Vừa tới giữa sân một đám nữ sinh cổ tình đụng phải nó và còn làm bộ tử tế.

- À! Xin lỗi bạn nha! Khổ ghê tàn phế thế này sao ko ở nhà mà đến trường làm chi?

Phong ko hề tức giận nó đáp lại.

- Ồ! Công nhận khổ bị mù mà ko ở nhà chạy lông nhông ra ngoài để đụng phải người khác.

Nhỏ kia tức đến nổi trào máu nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh.

- Mà là học sinh mới mà sao ko biết điều gì cả? Tưởng mày ngon ăn lắm chắc? Đồ tàn phế! Ai sợ mày nhưng tao ko sợ đâu. Muốn chơi thì chơi. hàng trắng hay súng? muốn tao gài bẫy mày theo cách nào đây?

Thu Phong ko hiểu, nó đưa mắt hỏi.

- Mày là ai?

Nhỏ kia khoanh 2 tay trước ngực tự đắc, 1 đũa đứng đằng sau lên tiếng.

- Mày đúng là có mắt mà ko thấy núi thái sơn mà. Đây là Bùi Diệp Thư coi gái Bùi Long. Mà mày có biết Bùi Long là ai ko vậy?

Nó bình thản.

- Biết! Ông trùm mafia khét tiếng liên kết với bộ trưởng bộ ngoại giao vận chuyển hàng cấm ai mà ko biết chứ.

Nhỏ Diệp Thư vẫn đứng đứng tự đắc.

- Biết rồi thì khôn hồn nghe tao bằng ko thì...

Thư đưa tay lên cổ kéo 1 đường ám chỉ cho cái chết, nó mỉm cười lắc đầu ngao ngán. Thấy vậy Diệp Thư tức giận.

- Mày cười cái gì?

Phong tức giận ném 1 bên lạng xuống chỉ để lại 1 bên đứng trụ. Nó dùng tay vạch vai áo rồi chỉ vào vết thương bên vai hỏi bằng giọng thách thức.

- Vậy mày có biết đây là gì ko?

-[...]

- Là phát đạn tao đỡ hộ ba mày đó.

- Mày nói láo.

Phong chỉnh lại áo nhặt cây lạng lên.

- Ko tin thì về mà hỏi ba cô. Ông ta còn nợ tôi 1 mạng đó.

Minh đứng gần đó này giờ nghe được toàn bộ câu chuyện. Cậu vẫn ko thể tin vào tai mình. Lẽ nào lúc đó vết thương lòng đã biến nó trở lên liều lĩnh như thế?

Sân vận động cuối mùa thu nắng nhạt nhòa, trên chiếc ghế đá Minh nhíu mày gặng hỏi.

- Tâm Nhi cậu có thể nói cho tôi biết về quá khứ của Thu Phong ko?

Tâm Nhi tròn mắt ngạc nhiên.

- Sao cậu lại muốn biết?

Minh cười xòa.

- À! Chỉ là muốn hiểu bạn bè chút thôi mà.

Nhi nhìn Minh bằng ánh mắt hồ nghi vương chút buồn.

- Có thật chỉ là vì lí do đó ko?

Minh bối rối ko trả lời, Nhi đứng dậy.

- Thôi bỏ đi! Nếu cậu muốn biết thì nên tự hỏi Phong đi.

Tâm Nhi bỏ đi sau câu nói.

“Cậu Thích Phong sao? Ko thể thể được!”

Tâm Nhi trầm nghĩ, lòng rối bời, ánh mắt chứa đầy sự ám muội.

Ở 1 nơi khác ngay trong cái thành phố mà con người chỉ cần ra ngoài là gặp được nhau thì cha con nhà họ Bùi lại ngồi trong nhà kể về những chuyện xa xưa.

- Bùi tiểu thư! Ông chủ đang bàn công chuyện có gì thì...

- Cảm!

Chưa để ông ta nói hết câu. Diệp Thư quát rồi đập cửa xông vào.

- Ba! Con có chuyện muốn nói.

Bùi Long khê lắc đầu vì cái tính ngang ngược của con gái.

-Ra ngoài đi! Có gì nát nữa nói.

- Ko! Con muốn nói rõ ngay bây giờ.

Trước sự ngang bướng của con gái Bùi Long đành xua tay ra hiệu cho đám thuộc hạ ra ngoài. Khi chúng đã lui hết ông chép miệng.

- Có gì con nói đi.

- Ba! Ba có biết con nhỏ Trịnh Thu Phong ko?

Bùi Long ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời.

- Đường nhiên! Ta còn nợ cô bé đó 1 mạng làm sao có thể quên.

- Vậy là những điều nó nói là đúng.

Bùi Long nhìn con gái cảnh cáo.

- Con ko được đụng vào con bé đó.

Diệp Thư dấy nẩy.

- Tại sao? Nó là cái thá gì chứ?

- Tại vì nó đã cứu ta 1 mạng cũng là vì nó ko phải người muốn đụng là đụng. Con bé đó có thể khiến Đường Khiên rút ra khỏi thế giới ngầm để dựa trên cái vỏ bọc xã hội đen làm ăn chân chính là 1 điều ko ngờ. Hơn nữa Đường khiên đã nhận nó làm con nuôi và nó chính là con gái của bộ trưởng bộ kinh tế ko dễ gì đụng vào đâu.

Nghe được toàn bộ sự thật về thân thế của Phong, Diệp Thư mặt hơi tái.

- Ba nói thật sao? Bác Đường Khiêm vì nó mà rút lui khỏi thế giới ngầm lại còn nhận nó làm con nuôi nữa sao?

- Đúng vậy giờ con bé đó đang là cánh tay phải đắc lực của nhà họ Đường nắm trong tay chứng cứ tiêu diệt có thể làm đảo lộn cả thế giới ngầm.

- Chứng cứ đó là gì vậy ba?

Bùi Long nghiêm mặt nhìn con gái.

- Tốt hơn hết đừng đụng đến con bé. Con hiểu chưa?

- Dạ! Thưa ba.

Quay trở lại trường, ở 1 góc khuất trong căngteen.

- Tôi ngồi đây được ko?

Mình đặt khay thức ăn xuống nhìn nó hỏi. Phong ko ngược lên mà cầm cúi ăn và đáp lại.

- Tùy anh.

Mình ngồi xuống, Phong thì trống lạng đứng lên.

- Tự nhiên nhé! Tôi no rồi.

Mình kéo tay nó lại.

- Đi đâu vậy? Ngồi xuống đi tôi có chuyện muốn nói.

- Tôi và anh ko có gì để nói cả.

- Tôi cho cô 3s để ngồi xuống ko thì đừng trách tôi.

Thu Phong cong môi, hất hàm.

- Anh thì làm được gì tôi?

Mình tự tin.

- Cô có muốn thử xem tôi sẽ làm gì cô ko?

Thấy Minh ko có vẻ gì là đùa, nó lại thấy đang bị thương nên ngoan ngoãn ngồi xuống.

- Ngồi rồi có gì nói lẹ đi! Tôi ko có đánh.

Mình ngập ngừng.

- Tôi...Tôi muốn nhờ cô giúp chút chuyện.

- Chuyện gì?

- Chuyện là tôi có cô chị họ tuần sau về nước để tổ chức lễ đính hôn. Tôi muốn chọn 1 món quà cưới có ý nghĩa để tặng cho chị ấy nhưng ko biết chọn món nào.

- Vậy là anh muốn tôi giúp?

- Đúng vậy?

“phì” ha...ha phong phá ra cười đến nỗi ứa cả nước mắt khiến Minh tức dận.

- Nay cô ko giúp thì thôi! Sao phải cười.

Thu Phong bặm môi cố nín cười rồi chỉ vào chính mình.

- Anh trông tôi thế này mà bảo tôi đi lựa quà cưới á? Anh chọn nhầm đối tượng rồi! Mấy thứ con gái thích tôi ko rõ.

- Ko sao, cô cứ đi rồi góp ý cho tôi cũng được. Vậy nha?

Minh nói xong thì chạy biến ko để nó kịp chẳng chối.

4. Chương 4 : Bữa Tiệc Với Những Điều Rắc Rối.

Một tuần với đôi chân bó bột cuối cùng cũng trôi qua. Giờ thì Phong có thể đi lại bình thường mà ko phải trông lạng. Vừa sáng ra nó đã vội vã lao xuống nhà ko quên nhìn về phía căn phòng đóng kín cửa. Nó mệt mỏi lờm hẩn.

- Sao cứ ám tôi hoài vậy? Biến giùm đi!

Minh hơi buồn trước sự lạnh lùng của nó.

- Cô quên là hôm nay cùng tôi đi lựa quà cưới rồi à?

Nó kéo ghé ngồi xuống tay khua khua con dao gọt hoa quả.

- Tôi đâu có hứa hẹn gì đâu mà quên với chả nhớ.

Minh khoanh 2 tay đứng dựa hông vào bàn.

- Vậy rốt cuộc cô đi hay là ko?

- Tôi đi nhưng anh phải bao tôi ăn nhà hàng cả ngày đó nha!

- Tưởng gì? Chuyện đó ko thành vấn đề.

- Vậy đợi tôi chút.

Trong siêu thị Phong và Minh đi mỗi chân ngắms mỗi mắt mà chẳng nựa được món nào ưng ý. Nó toàn bày cho hẩn tặng mấy thứ như hộp soàn, kim cương mà mấy thứ đó thì thiên kim tiểu thư như chị nó chả thiếu. Cuối cùng lúc đi ngang qua cửa hàng bán đồ lưu niệm nó vô tình trông thấy 1 gia đình thiên sứ tuyệt đẹp được làm bằng chất liệu trong suốt nó liền kéo hẩn lại.

- Đây! Qua đây.

- Gì vậy?

- Anh nhìn thấy gia đình thiên sứ ko? Chọn nó đi!

Minh cũng thấy thích món đồ này hẩn nhờ người gói lại và bảo với nhân viên bán hàng đem đến bữa tiệc sau. Còn nó đã hoàn thành nhiệm vụ lên quay đi. Minh lăm chặt tay nó.

- Cô lại tính đi đâu nữa vậy?

Nó chau mày cau có.

- Thì về chứ đi đâu?

Minh nghiêng răng cắn cho nó cái tia nhìn đầy sắc lạnh.

- Sao cô lúc nào cũng làm theo ý mình vậy? Muốn đi là đi muốn về là về. Cô coi tôi là cái gì đây?

Thu Phong cười khẩy.

- Vậy anh muốn tôi xem anh là cái gì đây? Anh trai, bạn hay bạn trai?

Minh càng tức giận hơn trước cái thái độ của nó. Hắn trong lúc ko làm chủ bản thân đã bóp chặt cổ tay nó kéo đi. Ra đến ngoài siêu thị Thu Phong tức khí quát.

- Điên à! Có buông ra ko? Tôi giết anh bây giờ.

Minh cũng ko vừa, hấn hất cánh tay nó ra.

- Đúng! Tôi đang điên, điên vì em đó.

Thu Phong đứng người, mắt mở to nhìn thân chủ của câu nói đó. Minh ra lệnh.

- Lên xe đi! Mau lên!

Câu nói rất nhẹ nhưng Thu Phong lại nghe dăm rắp. Chưa bao giờ nó chịu nghe lời 1 ai như vậy kể từ khi mẹ nó mất.

Chiếc xe BMW lao điên cuồng về phía trước. Trên xe Phong và Minh im lặng để chạy theo suy nghĩ của riêng mình. Ko ai nói với ai lời nào cho đến khi chiếc xe dừng lại trong sân 1 cô nhi viện Thu Phong mới gắng hỏi.

- Anh đưa tôi đến đây làm gì?

Minh đứng dựa người vào mui ô tô ánh mắt xoáy sâu vào đám trẻ đang vui vẻ cười cười, nói nói.

- Em có thấy mấy đứa trẻ đó ko?

Thu Phong lạnh lùng đáp lại.

- Thấy! Thì sao?

- Vậy em có thấy những đứa trẻ đó rất bất hạnh ko?

Thu Phong im lặng ánh mắt đang chứa đựng sự đau đớn. Minh đặt tay lên vai nó.

- Chúng thật sự rất bất hạnh nhưng chúng vẫn biết chấp nhận để vươn lên để sống những tháng ngày vui vẻ. Vậy tại sao em lại ko thể?

Phong khẩy tay Minh ra.

- Anh thì hiểu cái quái gì chứ? Thà rằng tôi ko biết đến ba mẹ như chúng thì có lẽ tôi cũng sẽ vui vẻ. Thà rằng tôi cứ sống trong cô nhi viện cả đời còn hơn sống trong căn nhà hạnh phúc thì ít mà nỗi đau thì nhiều.

Phong cố nặn ra 1 điệu cười cợt nhả để ngăn cho giọt nước mắt ko chảy ra. Nỗi đau kí ức năm xưa của nó là quá lớn ko thể nào gạt sạch cũng ko thể nào quên. Vậy thì nó phải nhớ để lấy nỗi đau đó biến mình trở lên mạnh mẽ, biến mình thành 1 con người liêu lĩnh đến đáng sợ.

Minh nhìn nó cố dấu đi tất cả sự khổ đau.

- Nhưng chí ít em còn có 1 gia đình.

Minh nhìn vào mắt Phong cố tìm kiếm 1 chút niềm vui loé lên từ đôi mắt đen huyền đầy bí ẩn nhưng nó chỉ yên lặng chột tiếng reo của đám nhỏ vang lên.

- A! Chị Bít kìa.

Đám trẻ reo lên rồi chạy đến quây lấy Thu Phong còn hấn thì chờ người ra. “Bít” cái tên đó chẳng phải là của đứa trẻ sống trong cô nhi viện 10 năm trước mà hấn đang muốn tìm sao? Sao giờ lại là nó? Kí ức lại bắt đầu rộ về.

[...A! Anh Đam! Đứng lại!

Giữa sân cô nhi viện 2 đứa trẻ đang chơi trò rượt đuổi tiếng cười cứ theo đó mà vang vọng khắp ko gian.

- A! Đau quá!

Đứa bé gái bị ngã cậu con trai hốt hoảng chạy lại đỡ.

- Bít! Em có sao ko?

Bít làm mặt quỷ nở nụ cười tươi rói.

- Anh Đam lại bị Bít lừa rồi! Hi...hi.

Đam kéo Bít đứng dậy.

- Thôi ko chơi nữa, qua kia ngồi đi!

Dưới gốc cây bạch đàn rợp bóng mát ánh mắt Đam buồn thiu.

- Bít! Anh sắp phải đi rồi.

Bít cố nín khóc.

- Anh đi đâu? Có xa lắm ko? Anh có về thăm Bít ko?

- Anh cùng ba mẹ sang ý. Rồi anh sẽ về mà! Bít đừng khóc.

Đam lấy tay lau đi giọt nước mắt trẻ thơ đang chảy dài trên gò má Bít.

- Bít này! Sao em ko sống cùng ba mẹ.

- Họ bận công chuyện ko có thời gian dành cho em nên em tới đây chơi với gì. Gì em là quản lí của cô nhi viện này nè.

- Vậy nhờ sau này Bít về ở với ba mẹ thì anh Đam phải đến đâu để gặp Bít?

- Bít sẽ trở lại đây. Anh Đam cầm sợi dây chuyền này nhé! Như vậy khi gặp lại nhau còn có vật làm chứng.

Cô bé nói rồi đưa cho cậu bé 1 sợi dây thánh giá bằng bạc...]

Trở về thực tại Minh vẫn ko thể tin cô bé năm xưa lại là nó. Anh khẽ mấp má môi.

- Bít!

Phong khựng lại ko cười đùa với đám trẻ nữa, nó ngược nhìn Minh.

- Bít! Sao có thể là em?

Phong lặng đi theo câu nói.

- Anh...!

- 10 năm rồi ko ngờ tôi lại gặp em trong sự ngỡ ngàng và chớ trêu đến vậy.

Phong lắc đầu lúi lúi.

- ko! Ko phải là sự thật. Đam ko bao giờ to tiếng với tôi như anh cả.

Minh tiến tới lắc mạnh vai nó.

- Nghe anh nói nè. Anh là Đam.

Phong khóc giọt nước mắt chảy xuống trượt dài trên cánh tay Minh.

- Vậy tại sao anh ko về tìm tôi?

-Tôi đã tìm em suốt 2 tháng trở về Việt Nam nhưng ko có kết quả.

Phong đẩy Minh ra. Đưa 2 tay ngăn cho Minh ko đụng vào người nó.

- Thôi đủ rồi. Đối với tôi Đam mãi chỉ là quá khứ còn tôi cũng ko phải con Bít khờ khạo ngày xưa nữa. Mọi thứ đã thay đổi.

Nói rồi phong xoay người bỏ chạy. Nó chạy trong cái ánh nắng vàng nhạt ko chút sức sống. Chợt bản nhạc buồn lại chen ngang

Kí ức, nó bắt máy.

- Alô!

Đầu dây bên kia tiếng Đường Khiêm vọng lại.

- Con có giành ko? Đến gấp ba 1 lát.

- Vâng! Con đến ngay.

- Được rồi nhưng nhớ là phải cẩn thận đấy.

Bên trong căn phòng rộng lớn của Đường gia ko khí đang rất căng thẳng.

- Ba nói vậy là tất cả bọn con đang gặp nguy hiểm sao?- Tử Tinh mở màn chn tất cả thắc mắc. Đường Khiêm thở dài.

- Đúng vậy! Đặc biệt là Phong. Toàn bộ thế giới ngầm đang muốn tóm được con.

- Vậy phải làm sao đây ba - Duy lo lắng lên tiếng.

- Anh bình tĩnh ngồi xuống đi!

Trong mọi hoàn cảnh Thu Phong vẫn luôn như thế bình tĩnh và quyết đoán. Ông Khiêm thở hắt rồi nói tiếp.

- Tối nay nhà họ Đặng sẽ tổ chức lễ đính hôn cho con gái là Đặng Chiêu Mai. Bùi Long sẽ nhân sự kiện này dấu 1 lượng hàng cấm lớn trong buổi tiệc ta sẽ nhân sự kiện này làm cho thế giới ngầm lao lúng 1 thời gian rồi ta sẽ đưa con ra nước ngoài 1 thời gian.

- Nhưng như vậy chẳng khác nào rùa rụt đầu. Ba cứ mặc kệ con chuyện này con sẽ tự giải quyết. Để xem cuối cùng ai thắng.

Tử Tinh hét lớn.

- Mà y liều lĩnh quá đấy.

- Ko đâu! Tao nghĩ trước khi chưa lấy lại được số chúng cứ đó chúng sẽ ko làm hại tao đâu.

- Hay là em nộp lại số chúng cứ đó cho bên cảnh sát đi.

Phong mỉm cười, ánh mắt cho thấy nó đang toan tính điều gì đó.

Buổi tiệc đính hôn của thiên kim tiểu thư Đặng chiêu Mai được tổ chức tại 1 khách sạn sang trọng. Hôm nay Thu Phong xuất hiện dưới bộ váy dạ hội màu đen khiến cô càng trở nên bí ẩn. Đi cùng cô có cả Đường Duy và Tử Tinh. Buổi lễ vẫn diễn ra êm xuôi dưới sự quan sát của Phong cho đến khi Minh xuất hiện khiến nó bối rối.

- Thu Phong nói chuyện với anh 1 lát đi!

Phong lạnh nhạt.

- ko có gì để nói cả. Tránh xa tôi ra!

- Em...!

“Bằng” tiếng súng nổ khiến hội trường buổi lễ láo loạn. Tiếng súng nổ chan chất, tiếng những chiếc ly rơi vỡ vụn. Tiếng loảng xoảng, tiếng hò hét. Mọi thứ đã đi ngoài tầm kiểm soát của Phong rồi. Hắc bang và Long bang đang liên kết lại để tiêu diệt nó và hội thánh đường đây mà. Tin đồn về hàng cấm là giả. Nó bị mắc bẫy rồi.

“phụt” ánh đèn điện vụt tắt khắp nơi tôi om ko thể thấy rõ 1 cái gì khoảng 2’ sau đèn điện lại bật sáng. Minh bàng hoàng nhận ra Thu Phong đã biến mất. Hấn gọi lớn.

- Thu Phong.

Ko có tiếng trả lời Minh biết là có chuyện chẳng lành. Duy vội vàng chạy lại.

- Thu Phong đâu.

Minh vò đầu bắt lức. Duy đập mạnh tay xuống bàn.

- Mẹ kiếp! Mắc bẫy tụi chúng rồi.

Quay sang Tử Tinh Duy ra lệnh.

- Mau huy động người lực tung thành phố này cũng phải tìm cho ra.

Minh chạy ra khỏi buổi lễ phóng xe với vận tốc điện cuồng mong sẽ tìm được nó. Đã 2h đồng hồ trôi qua mà ko có chút tung tích gì của nó.

Trong 1 căn nhà kho hoang nằm xa trung tâm thành phố là 1 màu đen kịt.

Phong khê cửa mình, toàn thân đau ê ẩm do bị sợi dây thừng xiết chặt vào 1 chiếc cột. Nó mở mắt ra chẳng thể biết cái chỗ quái quỷ này là ở đâu. Nó cố lắng tai nghe ở đây có tiếng sóng biển. Chắc là nó đang ở 1 nơi rất xa. Tiếng gió biển thổi vi vu thốc vào căn nhà hoang tạo lên mùi ẩm mốc. Phong cảm thấy mệt mỏi, nó cố gắng dẩy dụa để thoát khỏi sợi dây thừng đang xiết chặt mình vào cái cột nhưng vô ích.

- Đừng cố gắng nữa. Hãy ngoan ngoãn chịu chơi đi.

1 giọng nói nhừa nhựa vang lên trong bóng tối.

- Các người là ai? Đừng có chơi trò tiểu nhân như thế chứ! Có giỏi thì đối diện ba mặt 1 lời đi.

Tiếng vỗ tay át cả tiếng sóng biển cùng tiếng cười kì bí.

- Giỏi lắm! Ko hổ danh là cánh tay đắc lực của Hội thánh đường.

- Phí lời muốn gì nói đi.

- Tốt! Rất thẳng thắn. Giao cuộn băng bộ trưởng bộ ngoại giao thông đồng với các bang hội vận chuyển hàng cấm ra đây tao sẽ tha ày 1 con đường sống.

Thu Phong phá ra cười, 1 điệu cười khinh bỉ.

- Trừ Phi ông chết có thể tôi sẽ dùng cuộn băng ghi hình đó làm quà mai táng cho ông để ông xuống suối vàng uống trà xem cùng diêm vương cho có bạn...ha...ha

“bốp” cái tát giáng xuống nặng nề, dòng máu đỏ đặc quánh rỉ ra từ khóe miệng.

- Con danh khôn hồn thì giao ra đây.

Nó hất hàm.

- Ngon thì giết tao đi rồi chúng mày sẽ được nếm mùi vị. À! Để xem nào. Nhẹ thì ngồi nhà đá mài móng bóc lịch, nặng thì nếm mùi thuốc súng “bằng”

Gã kia túm tóc nó.

- Con khốn mày khá lắm.

“bịch” Đầu nó bị lão già chết tiệt kia đập vào cột. Máu tứa ra chảy dài trên gương mặt nhợt nhạt. Mùi ẩm mốc của căn phòng nhường chỗ ủa tanh của máu.

- Tao ày 1 ngày để suy nghĩ bằng ko thì sẽ làm mỗi cho cá sấu đó.

Gã bỏ đi ngay sau câu nói nó mệt mỗi ngất đi lúc tỉnh dậy trời đã sáng. 1 tên thuộc hạ của chúng đi sau còn có cả chục thằng mang khay đồ ăn vào. Cởi chối cho nó hấn dục.

- Ăn nhanh lên đi con nhóc.

Thu Phong vừa được cởi chối thì liền ngã khụy xuống đất. Với sức này của nó thì 1 tên đánh còn ko nổi huống chi là 10 tên thôi thì đành tìm cách khác. Nó bò đến khay thức ăn cố ý làm rớt chiếc cốc thủy tinh rồi nhặt lấy 1 mảnh vụn khi bọn chúng chối nó trở lại cột và biến mất phong bắt đầu dùng mảnh thủy tinh cắt dây thừng.

Tại nhà họ Đường tất cả mọi người đều có mặt đông đủ kể cả ba ruột Phong. Ai cũng lo lắng cho sự an nguy của nó. Đã 1 đêm trôi qua mà ko hề có 1 chút manh mối nào.

- Ba phải làm nào cách để cứu Phong đi chứ.

Duy gần như phát điên khi ko có chút tung tích gì về nó. Ông Đường tỏ vẻ mệt mỗi.

- Cách? Còn cách nào nữa chứ?

Duy tức dận đập bàn.

- Vậy chẳng nhẽ đợi lợm xác em ấy à?

- Anh bình tĩnh đi!

Tử Tĩnh quát. Ông Trịnh thở dài.

- Đành nhờ tất cả vào sự cứng đầu của nó. Nếu nó khai ra chứng cứ thì mạng khó dữ.

Trong khi mọi người đang lo lắng cho nó thì Minh lại ngồi trong quán bar lốc từng ly rượu mạnh chát. Cậu đang tự trách mình đến người con gái mình yêu cũng ko bảo vệ được.

- Sao? Nó chịu khai ra chưa?

-[?]

- Nếu nó ko giao chứng cứ ra mà y cứ làm theo lời ông chủ. Bờ biển đó cách xa trung tâm thành phố lắm mà y cứ thoải mái đi nhưng nhớ ko được để nó tắc thở đó.

Trong góc khuất nơi quán bar Minh thoáng nghe thấy cuộc nói chuyện. Lòng cậu ko khỏi giấy lên niềm hoài nghi vì nơi hấn đang ngồi là địa bàn của Long bang. Nhanh chóng rời khỏi nơi này Minh gọi cho Duy để nhờ giúp đỡ và lao xe điên cuồng ra khỏi thành phố. Thật may cho cậu là thành phố này chỉ có bãi biển đó là nơi có thể giam giữ con tin. Phóng xe 1 cách hoảng loạn về phía bãi biển Minh bỗng chồn đến phát điên.

Về phần nó, sau bao nhiêu cố gắng sợi dây thừng cuối cùng cũng đứt phăng. Thu Phong thoát theo nổi cửa sổ.

- Mẹ kiếp! Nó chồn rồi mau đuổi theo.

1 tên ra lệnh cho cả đám. Lúc này nó đã chạy được 1 đoạn khá xa thì nghe thấy tiếng người.

- Đứng lại!

Hoà vào ko trung là 1 tiếng súng cảnh cáo nó nhưng nó vẫn cố gắng chạy

Vì là cát nên khó chạy xe Minh phải chạy bộ vào sâu trong bãi biển. Từ khoảng cách ko xa lắm Minh đã trông thấy nó. Cậu tiến lại ôm gọn nó vào lòng nhưng ko tiếng súng gầm rú. Máu! Máu chảy ra ướt đầm chiếc đầm dài màu đen của nó. Minh chờ người giọt nước mắt cậu vô thức rớt xuống lăn dài trên đôi vai trần

của nó. Minh hận mình dù đã ôm nó trong tay mà vẫn không thể bảo vệ nó. Thu Phong đau đớn ngất lịm trong vòng tay Minh. Tiếng súng nổ nhau nghe chói tai Duy chạy tới giúp Minh đưa nó vào bệnh viện

Bệnh viện lạnh lẽo đến đáng sợ. Đèn đỏ trước cửa phòng phẫu thuật cứ nhấp nháy y như muốn vụt tắt. Minh ngồi phục xuống đất, trông cậu tàn tạ đến thảm thương. Chiếc áo sơ mi trắng bụng thông không được đóng ô nhả nheo còn vương 1 bãi máu đỏ tươi. Minh nhìn về phía xa xăm vô định cậu sợ phải đối diện với căn phòng mà Thu Phong đang đau đớn giành giật sự sống.

Hôm nay lại là 1 ngày mưa rơi ưt nổi. Cơn mưa dai dẳng hơn mọi ngày kèm theo là những cơn cuồng phong mạnh mẽ như lốc xoáy tử thần đặt trước lối đi của nó.

2 tiếng đồng hồ trôi qua tựa như 2 thế kỉ. Cửa phòng phẫu thuật bật mở, Minh vội vã đứng dậy hướng về phía bác sĩ. Cậu không giám hỏi vì chính cậu cũng đang sợ câu trả lời.

- Bác sĩ con gái tôi sao rồi?

Ông Trinh giọng run run. Bác sĩ tháo đôi găng tay còn dính máu tươi lắc đầu ngao ngán.

- Xin lỗi! Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi nhưng do mất quá nhiều máu bệnh nhân đã không thể vượt qua ca phẫu thuật.

Minh điều đứng cậu quỳ sụp xuống đất nước mắt chảy ngược vào trong hoà cùng cơn tim vỡ nát.

Chiều dần buông nhưng sao mưa cứ rơi hoài, rơi mãi? Minh rời khỏi bệnh viện bước đi như 1 cái xác không hồn. Cậu như đã chết, chết theo Thu Phong rồi. Giờ chẳng còn gì nữa hết chỉ còn là mưa cùng cơn đau buốt giá. Chiếc áo trắng đã phai màu máu, trái tim đã nhuộm màu đau thương.

Ngày hôm sau lại đến như mọi ngày. Tang lễ của Phong được tổ chức hết sức đơn giản. Minh không đến, cậu bỏ mặc nó lạnh lẽo cô đơn. Tiếng khóc thê lương cứ riết chặt lòng người. Giờ này Minh ở đâu? Sao không đến bên nó?

Căn biệt thự ngoại ô, Minh ngồi thu mình trong 1 góc bóng tối phủ đầy lên người cậu. Bên cạnh Minh là 1 chiếc đĩa CD thứ mà khiến nó đến chết cũng không muốn mang theo và 1 cuốn sổ nhỏ với đầy dòng tâm sự.

" Anh Đam em nhớ anh" . Cả 1 cuốn sổ chỉ ghi mỗi 1 câu nhưng lại là cả 1 mảng kí ức vui tươi mà Minh đã nhả tâm mang nó đi mất.

3 tháng sau mọi chuyện đã lắng xuống. Hắc bang, Long bang và cả bộ trưởng bộ ngoại giao đều đã bị đưa ra vành móng ngựa. Tất cả bọn cặn bã đã hại chết Thu Phong đều được Trịnh gia và Đặng gia xử gọn.

Mặc dù thời gian cứ trôi đi nhưng Minh vẫn chưa thể nào quên đi hình bóng nó. Tâm Nhi ngày ngày ở bên cậu nhưng tất cả vẫn chỉ là trống vắng. Trái tim cậu đã trãi sạn mất rồi. Minh vẫn thường lui tới căn biệt thự nơi chứa đựng hình bóng nó.

Một chiều mùa đông rét mướt,

Minh ngồi nơi vườn hoa. Hoa đã tàn vì giá lạnh nhưng tình thì không hề phai.

- Thu Phong giờ này em đang ở đâu?

Đôi mắt mình hoen đỏ tựa hồ như muốn khóc. Cậu cảm thấy thật lạnh và cô đơn, ước chi thiên đường có 1 chỗ dành cho cậu thì cậu sẽ không phải đau khổ như thế này.

- Minh!

Một tiếng gọi khe khẽ, Minh mừng rỡ ngoảnh lại vì cứ nghĩ là nó nhưng không càng hi vọng thì càng thất vọng.

- Tâm Nhi! Là cậu à?

Tâm Nhi mỉm cười lộ rõ sự bí ẩn.

- Quên đi! Xin cậu đó. Bắt đầu lại rồi Nhi sẽ lấp chỗ trống trong trái tim cậu.

Minh lắc đầu.

- Ko! Trái tim tôi ko đủ tự tin để gạt bỏ hình bóng đó.

Tâm Nhi ghen ngào nhấc lại nỗi đau.

- Nó đã chết rồi mà. Chết rồi! Cậu hiểu ko?

Nhi cố nhấn mạnh từng từ từng chữ như thể muốn khoét sâu hơn vào lỗ hổng nơi trái tim Minh khiến nó loét ra đầy thảm thương. Ánh mắt Minh chứa đựng sự tức giận.

- Cậu đi đi! Và lên nhớ trái tim tôi chỉ có chỗ cho cô ấy thôi. Ko bao giờ có hình bóng thứ 2.

Tâm Nhi nghe vậy nước mắt ngấn dài bỏ chạy ko ngoái đầu lại. Minh lại trở về với chính cậu, im lặng tìm về quá khứ. Một bàn tay đặt lên vai cậu, lần này cậu ko ngoảnh lại mà lạnh lùng.

- Đi đi! Cậu quay lại đây làm gì?

- Quay về để xem anh có thật sự yêu tôi ko?

Giọng nói đó, mùi hương đó. Sao quen vậy. Minh vội vàng đứng dậy. Là nó! Đúng là nó! Minh kéo nó vào vòng tay như thể sợ nó sẽ tan biến. Đây là thực hay lại chỉ là 1 giấc mơ xa vời?

- Buông ra! Bộ định làm tôi chết thật anh mới vừa lòng à.

Ko phải mơ. Hạnh phúc lại tìm về với Minh. Đưa đôi bàn tay thô kệch áp lên gò má nó.

- Có thật là em ko?

- Anh đui à? Mấy chỉ có 3 tháng đã quên mà còn dám nói yêu người ta.

Minh lại ôm chặt nó hơn.

- Em ác lắm! Sao lại để tôi phải đau khổ?

- Tôi ko có. Lúc đó tính mạng của tôi đang gặp phải nguy hiểm nên mới phải dùng cách đó. Khi mọi chuyện lắng xuống tôi mới trở về.

Phong đẩy Minh ra.

- Sao tôi phải giải thích với anh cơ chứ?

- Vì Thu Phong yêu anh có phải ko?

Thu Phong đỏ mặt bỗng dưng nói cà lăm.

- Tôi...Tôi...!

Chẳng có lời chẳng chối nào cả, 1 nụ hôn cho cả 2 bắt đầu 1 tình yêu mới.

5. Chương 5 : Hạnh Phúc Ngắn Ngủ.

Minh đã dọn về ở cùng Tphong tại ngôi biệt thự nằm ở vùng ngoại ô với 1 lí do đơn giản là cậu ko muốn xa đời nó dù chỉ là 1 phút.

Sáng nay là 1 sáng mùa đông lạnh giá khiến con người ta lười biếng tự cho phép mình ngủ vùi trong chăn nhưng Minh thì ko vì mỗi phút, mỗi giây cậu đều muốn đặt Thu Phong ở trong tầm mắt mình. Hôm nay trời vừa sáng Minh đã gõ cửa phòng nó.

- Thu Phong dậy nào!

- Im lặng.

- Cộc...Cộc...Có dậy ko? Anh sông vào bây giờ đó!

Vẫn ko 1 tiếng động Minh lo lắng lấy chìa khoá mở cửa xông vào thì thấy TPhong đang cuộn mình trong chăn như 1 chú kén trông rất đáng yêu. Minh vuốt ve vài lọn tóc vương trên trán TPhong và tặng nó 1 nụ hôn dịu nhẹ.

- Dậy đi! Vợ yêu.

- Hứ! Mấy có 5h sáng thui mà.

Phong khê cửa mình cần nhần.

- Ủ! Mấy có 5h sáng. Vậy anh ngủ lại đây nhé.

Lời nói luôn đi đôi với hành động. Minh thả mình xuống chỗ trống bên giường tham lam chiếm 1 phần chăn. Cậu choàng tay ôm nó vào lòng khiến nó sợ hãi tỉnh. Mở mắt ra nó trợn mắt.

- Anh! Sao lại ở phòng tôi? Lại...lại còn...Áaaaaa đồ biến thái. “bịch” Minh bị nó đập cho 1 trường vắng ra khỏi giường. Cậu đau điếng rên rỉ rồi phủ phục xuống mặt đất ko động đậy. TPhong hốt hoảng lao tới.

- Này! Đừng làm tôi sợ nha! Tỉnh lại đi đồ biến thái.

Minh im lặng, đôi mắt anh khép lại bình yên. Nó sợ, nó khóc. Giọt nước mắt vỡ vụn trên gương mặt Minh.

- Đồ biến thái tỉnh lại đi! Anh mà chết tôi ở với ai? Tỉnh lại tôi hứa sẽ làm theo những gì anh muốn mà.

Minh mở to mắt.

- Thật ko?

Phong tức trào máu.

- Anh...Anh!

Chỉ thốt ra được bao nhiêu đó nó bỏ vào phòng vệ sinh xả hận. Minh nói vọng theo.

- Cho em 7’ anh sẽ đợi em dưới nhà.

Minh xuống dưới nhà và chờ đợi đúng 7’ sau nó xuống. Minh ra lệnh.

- Nấu cơm đi!

Nó trợn mắt.

- Gì?

- Nấu cơm! Ko nghe thấy à?

Phong ầm ỨC chui vào bếp đeo tạp dề và cặm cùi nấu nướng. Minh đứng dựa vào bậu cửa nhìn nó mà ko khỏi nổi lòng tham. Cậu tiến lại vòng tay xiết chặt eo nó từ phía sau. Phong bỗng dưng cứng đờ cả người. Minh thấy nó ngoan ngoãn ko trống cựa như mọi lần thì mỉm cười hôn lên tai nó.

- Vợ yêu! Ước gì cứ thế này mãi nhỉ.

Minh là 1 con người tham lam. Cậu chiếm chọn mùi hương trên cơ thể nó rồi lại hôn lên má lên cổ. Đến khi nó choàng tỉnh hết hoá đá thì có lẽ hơi muộn. Minh vẫn chưa chịu buông tha cho con mồi. Phong đỏ mặt chém mạnh con dao xuống thớt (giận cá chém thớt ý mà)

- Buông ra ko thì bảo?

- ko! Để yên đi! Thế này chẳng phải rất ầm áp sao?

- Ờ! Thì nhưng mà...

Minh tựa cằm lên vai nó.

- ko nhưng gì hết. Sau này à ko ngay bây giờ em sẽ là vợ anh.

TPhong bối rối ngượng chín mặt cố tình lảng tránh.

- Anh mà ko buông ra là ko có cơm ăn đâu nhe!

Minh cố chấp.

- ko cần! Chỉ cần thể này là đủ rồi.

- Vậy tôi cắt vào tay thì anh tính sao?

Minh vội rút tay lại.

- Thôi được rồi. Nhưng em có biết nấu ko đó?

Phong cười thách thức.

- Tôi mà nấu được anh mất gì?

Minh nhún vai.

- Anh thì còn gì để mất đâu? Cái gì em cũng lấy mất rồi còn đâu: trái tim, linh hồn lẫn thể xác.

TPhong tức giận đập chân.

- Anh!

- Thôi! Anh chịu thua. Nấu được muốn gì anh chiều.

Phong nhướn mày quả quyết.

- Được!

30' sau.

Thu Phong khoanh tay nhìn thành quả của mình rồi dục Minh.

- Ăn đi! Xem tài nghệ của tôi thế nào.

Minh đưa đũa mà chẳng biết gấp món nào bởi vì món nào cũng chẳng thấy có chút thắm mỹ nào cả. Đĩa thức ăn mà trông như của heo. Minh gấp đại 1 món và khựng lại khi đưa nó vào miệng.

- Sao hả?

Minh mỉm cười.

- Đủ tiêu chuẩn làm vợ.

- hứ! Giờ đến lượt tôi ra điều kiện.

- Ủ! Nói đi!

Phong mỉm cười.

- Chưa nghĩ ra. Ăn no rồi nói.

Hai người vừa ăn vừa cười đùa như 1 hạnh phúc giả đơn nhất.

Buổi chiều Thu Phong đòi tới công viên giải trí còn Minh thì đòi đi coi phim. Cả 2 cứ tranh luận 1 hồi rồi tự dưng thấy mình ngu vậy là cả 2 quyết định 1 công đôi việc. Chiều tới công viên giải trí, tối đi xem phim.

Tại công viên giải trí Minh thở dài.

- Thì ra em vẫn chỉ là 1 cô bé. Tưởng ghe gớm, dữ dằn hoá ra vẫn rất ngây thơ.

TPhong hất hàm.

- Ờ! Thì sao? Qua mua vé đi.

- Được rồi!

Minh quay đi nhưng chợt quay lại.

- Nhưng phải mua vé gì?

- Mua hết đi!

- Hả?

Tàu siêu tốc sắp khởi hành.

- Anh lên lẹ đi!

Minh mặt mày nhăn nhúm.

- Nhưng anh sợ độ cao.

- Vậy anh ở đây 1 mình đi tôi lên.

Minh nín thở lại.

- Đợi chút! Anh sẽ lên.

Minh theo nó chơi cái trò con nít mạo hiểm. Nó ko sợ mà kêu thảm thiết cứ bám chặt lấy Minh còn Minh do được nó ôm chặt nên lại thấy thích trò này

Cậu cứ bắt nó chơi đi chơi lại trò này mấy lần khiến nó choàng váng.

- Chơi lần nữa đi!

TPhong thả mình xuống chiếc ghế đá trong công viên thở hắt ra.

- Anh điên à? 5 lần rồi đó. Tôi sắp chết vì chóng mặt rồi đây nè.

Minh cố gắng nín nỉ ỉ ôi.

- Một Lần nữa thôi.

TPhong quẹt đi giọt mồ hôi trên trán.

- Ko! Anh nói sợ độ cao vậy mà...Thôi chơi trò khác đi.

Minh thất vọng đi theo nó. Ko chọn trò gì TPhong lại chọn vào nhà ma. Thật là con gái gì đâu mà chẳng biết sợ. Minh đi bên Phong cố nắm chặt tay nó để ko bị lạc bởi trong này rất tối. Trong dòng người qua lại chợt 1 bóng ma nữ xuất hiện, mái tóc đen óng buông dài đến hông. Khắp thân hình ả nhuốm đầy máu tươi do bị con dao găm cắm vào lồng ngực. Ả rên rỉ lượn qua lượn lại miệng liên tục gầm rú “Sao con lại giết ta?” như thể đang diễn vở kịch oan hồn của 1 người phụ nữ bị con mình hại chết khiến tất cả mọi người đều sợ hãi. Những tiếng la hét, tiếng gót giày của 1 vài vị khách gõ xuống nền đất hoảng loạn. Mọi người xô đẩy nhau bỏ chạy dẫu biết đó chỉ là trò lừa gạt. Trong phút chốc Minh để tuột tay phong. Anh cố gọi nhưng ko thấy nó trả lời. Nghĩ là nó đã ra ngoài cùng đoàn khách nên anh vội vàng trở ra. Nhưng ko ở đây ko có nó. Minh lo lắng anh như phát điên lên. Anh sợ sẽ lại 1 lần nữa lạc mất nó. Liệu Minh có thể tìm lại Phong của những tháng ngày hạnh phúc gần gũi hay lại chỉ có thể tìm thấy Phong của quá khứ đau thương?

6. Chương 6 : Lật Lại Kí Ức.

Minh điên tiết đánh mấy ông bảo vệ để phá cửa vào trong đó tìm Thu Phong nhưng chưa kịp phá thì cánh cửa bật mở. Minh ngỡ ngàng nhận ra người phụ nữ giả ma hồi nãy và 1 vị khách đang ẵm phong trên tay. Minh bàng hoàng ngẩn ngơ trong màu máu đỏ tươi nhuốm đầy lên chiếc áo full trắng. Máu trên tay nó rớt xuống mặt đất vỡ vụn hoà vào với ánh nắng khô khốc của mùa đông. Minh chạy lại, ôm lấy nó giọng cậu lạc đi.

- Mau mang bông băng và thuốc sát trùng tới đây. Gọi xe cấp cứu.

Nhân viên xung quanh đó mau chóng làm theo. Khi dụng cụ y tế đã đủ Minh run rẩy băng lại vết thương sâu hoắm trong lòng bàn tay nó. Phong được đưa đến bệnh viện gần nhất ngay sau đó.

- Nói đi! Đã có chuyện gì xảy ra?

Minh nghiêm giọng hỏi khiến cô nhân viên giả ma run sợ.

- Tôi...Tôi thật sự ko biết gì cả. Lúc đó khi mọi người đã ra ngoài hết thì tôi thấy cô ấy khóc lóc quỳ xuống nói gì đó.

Minh quát.

- Cô ấy nói gì?

- Dạ! Cô ấy nói là "xin mẹ hãy tha thứ cho con, đừng làm con sợ mẹ ơi" sau đó cô ấy nói lảm nhảm đủ thứ chuyện và còn định dùng dao đâm mình nữa may mà tôi kịp thời ngăn lại.

Minh choáng váng, cậu ko hiểu điều gì đã làm nó trở lên như thế. Từ phía xa nơi hành lang heo hút ông Trịnh mặt tái xanh vội vã chạy lại.

- Minh con bé đâu.

Minh lễ Phép.

- Dạ! Cô ấy vừa được tiêm 1 liều thuốc an thần giờ vẫn chưa tỉnh lại.

- Mau vào đó thôi!

Trong phòng bệnh Minh đau đớn nhìn nó khổ sở. TPhong vẫn chưa tỉnh lại, giấc mơ lại giúp nó lật lại kí ức vốn đã ngủ yên.

[...Tại sao ông lại lừa rồi tôi?

Người đàn bà khóc sụt sùi nhìn người đàn ông trong dòng lệ xa phương.

- Ông nói gì đi chứ? Đồ khốn nạn! Ông có người đàn bà khác bao lâu rồi?

Người đàn ông gương mặt khổ sở.

- Thu Ngân anh xin lỗi! Xin em hãy tha thứ cho anh.

Người đàn bà cười với nước mắt.

- Ông nói tôi phải tha thứ cho ông như thế nào đây? Có người đàn bà khác chưa đủ hay sao mà còn đưa cả đứa con hoang đó về đây nữa.

" Xoảng" tiếng vụn vỡ của chiếc hộp nhạc số kết thúc cuộc cãi vã. Họ hướng mắt về phía cửa. Bà mẹ giọng run run.

- Thu Phong! Sao con lại về nhà vào giờ này?

Thu Phong ko khóc nó mỉm cười lắc đầu ngao ngán.

- Ba, mẹ lại chiến tranh à? Ai là con hoang chứ? Lẽ nào là Tâm Nhi?

- Ba xin lỗi!

- Vậy là thật sao? Suốt 1 tháng pama cãi nhau là vì pa phản bội mẹ con sao?

1 giọt 2 giọt nước mắt chảy dài, tờ giấy trên tay Phong rơi xuống đất. Mẹ nó nhặt lên.

- Con trượt rồi, con là đồ vô dụng đến 1 cuộc thi mà ko thể thắng ko thể để pama tự hào chắc vì thế mà pa cần đứa con như Tâm Nhi hơn là con.

Bà mẹ nước mắt ngấn dài.

- Mẹ xin lỗi! Con gái xin con đừng bỏ cuộc thua 1 lần ko sao đâu con.

- Nhưng chưa bao giờ con thua thế thảm thế này cả. Mẹ có biết ở trường bạn bè nói con thế nào ko? Hư... Chúng nói con là đồ vô dụng giờ về nhà lại được nghe pame cãi vã. Con mệt mỏi lắm rồi.

Thu Phong bỏ về phòng trong tiếng khóc nghẹn ngào. Liên tiếp những ngày sau đó là những cuộc cãi vã. Thu phong chán nản nhốt mình trong phòng mặc ẹ nó hết lời khuyên nhủ. Con dao trên tay nó từ từ được đặt lên cổ tay.

- Ko! Thu Phong đưa con dao ẹ.

Bà mẹ nhanh tay nắm lấy con dao nhưng nó ko buông.

- Để con chết đi! Con ko muốn sống nữa.

- Thu Phong đưa con dao ẹ.

- Mẹ buông ra. Con chết rồi sẽ ko phải nghe mấy lời cãi vã vô bổ của pama nữa cũng ko phải nhận sự thương hại từ bạn bè nữa.

Hai người cứ giằng co qua lại chợt con dao xoay vòng định mệnh. “Phập” con dao vô tình cắm vào lồng ngực người đàn bà bất hạnh. Máu chảy loang lổ trên sàn nhà, Phong hoảng loạn ánh mắt điên dại. Nó ôm bà vào lòng kêu gào.

- Má! Thu Phong xin lỗi!

Phong ngồi trên vũng máu, nước mắt rơi lã chã. Bà mẹ đưa đôi tay nhuốm 1 màu máu đỏ tươi ngự trị trên gương mặt con gái giật lên từng cơn đau đớn, hơi thở như đứt quãng.

- Thu Phong đừng khóc! Mẹ xin con đó

- Thu Phong ko khóc.

- Mẹ xin lỗi vì đã ko để con có 1 gia đình hạnh phúc. Mẹ xin lỗi vì đã ko giành nhiều thời gian cho con. Hãy cố gắng sống tốt mẹ sẽ luôn dõi theo con. Mẹ yêu con nhiều lắm Phong à.

Đôi tay dần buông lơi tất cả. Phòng gào thét trong đau đớn ngay trên vũng máu tuổi thơ.]

- MAAAA...

Tiếng gọi vắng ra khỏi kí ức bay về thực tại. Phong ngồi phất dậy ánh mắt đờ đẫn.

- TPhong em sao vậy?

Phong thu mình vào 1 góc giường run rẩy.

- Anh là ai? Đừng đụng vào tôi! Tránh xa tôi ra.

Mình ngơ ngác đau đớn.

- Anh đây mà TPhong.

- Tránh ra.

Ông Trịnh đau lòng nắm tay con.

- Đây là Minh bạn trai con. Con ko nhớ sao?

Phong nhìn ba hẩy tay ông ra 1 cách phũ phàng.

- Ông đến đây làm gì? Đi đi để tôi yên.

Nó bịt tai như ko muốn nghe những tiếng động của cuộc đời. Ánh mắt hoang dại nhìn ráo rác.

- Mẹ! Mẹ ở đâu?

Mình nhìn nó trái tim hoàn toàn tan nát. Cậu còn có thể tiếp tục yêu 1 người đang và sẽ gạt bỏ mình ra khỏi cuộc sống ko?

7. Chương 7 : Yêu Một Người Điên.

Trở về căn biệt thự, Thu Phong ngồi thu mình trong 1 góc nơi tắm tối nhất của căn phòng vốn dĩ luôn được khép kín. Nơi đây nó đã từng kết thúc 1 tuổi thơ, từng chính tay giúp mẹ mình kết thúc nỗi đau. Giờ đây nó lại dùng chính nơi này để cất dấu yêu thương.

Khuôn viên căn biệt thự.

- Cậu thật sự muốn biết quá khứ của TPhong?

Tâm Nhi hỏi, Minh chỉ gật nhẹ đầu.

- Phong là 1 cô gái đáng thương mang trong mình tuổi thơ cay đắng năm 7 tuổi Phong phải vào cô nhi viện ở cùng gì vì pame ko có thời gian dành cho con bé. Năm 12 tuổi gì nó mất vì cứu nó trong 1 vụ hoả hoạn ở cô nhi viện. Năm 15 tuổi nỗi đau mất người thân chưa nguôi thì...thì chính nó đã nỡ tay kết thúc cuộc sống của mẹ.

Nghe tới đây Minh chưa xót nhận ra quá khứ đắng cay của nó nhưng cậu vẫn chỉ im lặng lắng nghe Câu chuyện về 1 số phận nghiệt ngã.

Màn đêm dần rũ xuống nơi căn biệt thự kìm ức. Minh bước vào căn phòng mà Thu Phong đang cất dấu trái tim trong đó. Cậu tiến gần nó hơn, trong bóng tối ánh trăng nhợt nhạt hắt lên người Phong khiến bóng hình cô độc của nó đổ sụp xuống mặt đất. Minh ôm chôn bờ vai nó làm nó run lên muốn né tránh.

- Đừng sợ! Anh sẽ luôn bên em.

Phong đưa đôi mắt vô hồn nhìn Minh.

- Anh ko ghét tôi sao? Tôi là kẻ giết người đó!

Minh xiết chặt đôi vai gầy của nó.

- Anh yêu em nhiều lắm phong à! Nhưng em lại là 1 cơn gió mùa thu ko biết khi nào sẽ tuột khỏi đôi tay anh.

Phong mỉm cười.

- Anh yêu tôi có nhiều bằng mẹ tôi ko?

Minh im lặng lòng cậu chưa xót. Ánh trăng lạnh lẽo dần thu chút sức tàn để nhường chỗ cho bóng đêm vĩnh hằng. Trong căn phòng đó hai con người cứ ngồi bên nhau cho trái tim thôi ko nguội lạnh.

Ngày mới lại đến với bao điều khó khăn đang đợi ta trước mắt. Sáng nay Minh dẫn TPhong ra vườn hoa đi dạo vì điều đó có thể giúp tinh thần của phong thêm thoải mái và có thể 1 ngày nào đó Phong sẽ bình thường trở lại. Thu Phong lúc này thật hồn nhiên nó cười đùa như 1 đứa trẻ vô lo vô nghĩ. Ngày trước nó ghét hoa nhưng giờ trong thế giới người điên nó lại yêu hoa. Những bông hoa tím đại nở trong giá lạnh được phong cẩn thận chăm chút bỗngưng Minh lại ghen tị với cả hoa. Phong vẫn chưa thể đón nhận cậu, 1 sự xa lánh xa vời dù 2 người có ở gần nhau nhưng Minh ko thể nào bước vào thế giới của nó chứ đừng nói đến gõ cửa trái tim. Minh lặng yên nhìn nó chăm chút mấy bông hoa, cậu khẽ mỉm cười, 1 nụ cười ko rõ nghĩa vừa vui vừa buồn lại vừa đớn đau.

2 chữ hạnh phúc ai cũng có thể viết lên trang giấy một cách chọn vẹn nhưng ko phải ai cũng có thể gìn giữ ko cho nó bị mực nát phai ố theo thời gian. Minh ko mong mình được hp chỉ mong sao người con gái cậu yêu sẽ ko phải chịu những tổn thương, mất mát.

- Tặng anh nè!

Phong đưa đoá hoa đại cho Minh cậu nhận lấy và khẽ mỉm cười.

- Phong tặng anh à?

- Ủ! Anh có thích ko?

- Thích! Thích lắm.

- Vậy anh đợi phong ở đây chút nha. Phong đi hái bó khác tặng mami.

Phong bỏ chạy về phía xa Minh chỉ có thể dõi mắt nhìn theo.

- Đây là cách cậu yêu cô ấy sao?

Minh ngoảnh lại tìm chủ nhân của câu nói chợt “bộp” cậu nhận luôn 1 cú đấm mãnh lực từ phía Duy. Vì quá bất ngờ nên Minh chao đảo ngã xuống đất. Duy túm lấy cổ áo Minh gần giọng.

- Đã ko thể mang lại hp cho cô ấy thì sao ko buông tay? Cô ấy mấy chỉ về đây chưa đầy 1 tháng mà cậu đã biến cô ấy thành ra thế này sao? Đồ khốn “bộp”

Minh ko hề trống trải vì cậu biết mình ko đủ tư cách. Những cú đấm này nên dành cho cậu. Duy vẫn chưa buông tay khiến máu miện bật ra.- Anh làm gì vậy?

TPhong từ đâu chạy tới xô Duy ra.

- Anh sấu lắm! Anh là ai sao đánh anh ấy?

Duy nắm lấy tay nó.

- Anh xin lỗi! Em đừng sợ.

Phong vội rút tay lại sợ sệt.

- Đi đi! Đồ sấu xa.

Minh quay qua ôm nó.

- Ko sao đâu! Cậu ấy là người tốt.

- Vậy sao anh ta lại đánh anh.

- Vì anh đã làm nhiều điều có lỗi với Thu Phong.

Phong lắc đầu.

- ko đâu. Minh vào nhà Phong sẽ thoa thuốc cho anh

Trên chiếc ghế sofa phong nhẹ nhàng dùng bông tăm thoa thuốc cho Minh.

- Đau lắm phải ko?

Minh nắm lấy đôi tay đang ngự trị trên mặt cậu.

- Em đang lo cho tôi sao?

TPhong gạt đầu, Minh mỉm cười xiết nó vào lòng nhưng Phong lại sợ hãi đẩy cậu ra 1 cách phũ phàng. Phong lùi lại giữ khoảng cách an toàn với Minh khiến lòng cậu chua xót.

- Xin đừng đụng vào tôi!

Minh bấm chặt môi cổ nén nỗi đau lại.

- Thu Phong anh xin lỗi!

- Đi đi! Rời khỏi nhà tôi nhanh lên! Lũ đàn ông các người tất cả là 1 lũ dối trá.

Minh nắm chặt vai Phong.

- Nghe anh nói đi Phong!

Phong lắc đầu đau đớn đứng dậy lùi lại phía sau. Duy từ ngoài nghe thấy tiếng của nó thì chạy vào đưa mắt nhìn Minh.

- Có chuyện gì vậy?

Minh nhìn đáp trả Duy với ánh mắt còn khó hiểu hơn gấp ngàn vạn lần. Phong vẫn ko thôi dờ dẩn, đôi mắt cũng đã mờ đục vì nước mắt. Nó chỉ tay về phía Minh và Duy.

- Các người! Lũ đàn ông các người là đồ dối trá! Trái tim các người được làm bằng gì chứ? Cút hết đi!

“Rầm” Phong thả mình ngã xuống đất. Minh và Duy hốt hoảng chạy lại đỡ.

- Bác sĩ đã có chuyện gì với cô ấy vậy - Duy hỏi.

- Cô ấy hiện giờ cứ lúc tỉnh lúc mê đặc biệt là thường xuyên cho phép mình quay lại thời điểm của quá khứ tìm lại những gì làm cô ấy tổn thương nhất.

- Vậy cô ấy có thể trở lại cuộc sống bình thường ko? - Vẫn là Duy đưa ra câu hỏi giải quyết ọi vấn đề còn Minh dường như ko quan tâm cậu chỉ muốn ngồi bên TPhong ngắm nó bình yên trong vài phút ngắn ngủi. Bác sĩ thở dài.

- Đây chỉ là kích động nhất thời khiến tâm trí cô ấy hoảng loạn ko biết thời điểm nào là của quá khứ thời điểm nào là của hiện tại. Nếu có thể khiến cô ấy nhớ rõ 1 điều gì đó thật hạnh phúc ở 1 thời điểm nào đó thì có thể sau 1 buổi sáng tỉnh dậy cô ấy sẽ nhớ ra mình đang ở đâu.

- Vâng! Cảm ơn bác sĩ.

Duy tiễn bác sĩ ra về và trở lại.

- Cậu nghĩ sao nếu cô ấy sẽ ko bao giờ tỉnh lại nữa - Duy đột nhiên hỏi 1 câu thật ngớ ngẩn. Minh lặng lẽ đưa đôi bàn tay Phong áp vào má mình rồi đáp trả 1 câu cũng hết sức ngớ ngẩn.

- Tôi sẽ cảm thấy rất hạnh phúc.

Duy ngạc nhiên.

- Hạnh phúc sao?

- Đúng! Vì chỉ có như thế này cô ấy mới ko phải đau khổ khi chết đi cũng sẽ ko phải đau đớn. Thu Phong sẽ mãi là Thu Phong 1 cơn gió nhẹ nhàng khẽ làm lay động chiếc lá.

Duy đặt tay lên vai Minh.

- Cô ấy đã ko yêu nhầm người. Chúc 2 người hạnh phúc.

Duy nói rồi bỏ đi mà chẳng hề quay lại đây 1 lần nào nữa. Có lẽ tình yêu củ Minh đối với Phong - một cô gái điên vì số phận nghiệt ngã đã khiến mọi người cảm động.

Liệu tình yêu của hai người sẽ đi đến đâu khi mà ko phải ai cũng có 1 trái tim cao thượng như Duy. Tình yêu luôn biến con người ta trở lên ích kỉ và ích kỉ lại sẽ đẩy con người ta chỗ xấu xa.

Yêu đâu phải chỉ đơn giản là yêu đôi khi hận lại là yêu.

Xem tiếp chap 6 và ủng hộ ình nhé!

8. Chương 8 : Sau Một Đêm Thức Giấc.

Thời gian vẫn cứ lặng lẽ trôi đi như 1 một quy luật khắc nghiệt. Phong vẫn thế vẫn bình yên trong bão tố. Nó càng ngày càng đẩy Minh ra khỏi cuộc sống của nó. Dù 2 người vẫn sống cùng nhau nhưng mỗi lần nhìn thấy Minh nó lại sợ hãi lúp sau lưng vú Lưu. Thời gian 2 người nhìn nhau đã ít chứ đừng nói là bên nhau. Phong thường nhốt mình trong căn phòng đó bữa ăn cũng ko ló mặt ra. Minh nhiều lần muốn bước vào mong ôm chôn được thân hình nó cho thoả nỗi mong nhớ nhưng chỉ sợ nó lại vạch thêm 1 danh giới nữa, xây thêm 1 bức tường thành cho trái tim cậu mãi mãi nằm ngoài vì thế mà ngày ngày cậu chỉ có thể hé mở nhìn nó qua khe cửa nhỏ.

Thời gian gần đây Minh thường hay say sấn ở quán bar và Tâm Nhi luôn là người chăm sóc cậu, ở bên cậu. Lúc đó nó ở đâu chứ? Thu mình trong 1 góc tối điên điên dại dại. Hôm nay Minh ngồi lì ở quán bar ko

về nhà. Đã đến bữa tối nó ko thấy Minh ghé vào phòng nó như mọi hôm thì thấy lạ. Một cảm giác đau buồn nhen nhói trong tim. Chẳng hiểu sao nó ko còn thấy sợ ánh mắt ấy, chẳng hiểu sao nó thấy nhớ cũng chẳng hiểu sao nó thấy trống vắng quá. Nhẹ đẩy cánh cửa bước ra ngoài mong được nhìn thấy gương mặt ấy nhưng nó chẳng thấy ai ngoài vú Lưu đang cặm cụi với công việc bếp núc. Công việc này hình như nó đã từng làm. Lúc này nó đang nở nụ cười hơi ngây dại. Có gì đó rất ấm áp ở nơi đó nhưng vẫn mãi chỉ là cảm giác ko thể gọi tên

Bữa tối trôi qua trong sự lặng lẽ, vú Lưu bưng khay thức ăn gần như vẫn còn nguyên vẹn đi ra và nhẹ nhàng đóng cửa lại. Thu Phong thả mình xuống giường rồi thiếp đi.

Quán bar giờ này Minh đang ở đó chìm đắm trong men say giết người. Tâm Nhi đang bên cậu cố gắng khuyên can nhưng vô ích. Cô chỉ còn biết nhìn cậu lốc từng ly rượu chứa đựng hình bóng phong. Mãi đến 4h sáng Minh mới chịu để Nhi đưa về.

2 căn phòng đối diện sao khoảng cách xa vời quá. Nơi căn phòng người con gái mang tên Thu Phong cô đang chìm trong giấc mơ, 1 giấc mơ đẹp.

[...Vợ yêu ước gì được thể này mãi nhỉ!

Minh vòng tay xiết chặt eo Phong tham lam tận hưởng mùi hương trên cơ thể nó.

- Có buông ra ko thì bảo?

- ko! Để yên đi thể này chẳng phải rất ấm áp sao.

- Ồ thì! Nhưng mà...

- Ko nhưng gì hết sau này à ko ngay bây giờ em sẽ là vợ anh...]

phong choàng tỉnh nhưng chẳng hiểu cái quái gì đang diễn ra cả. Minh đâu? Sao lại để nó 1 mình trong căn phòng này? Tại sao nó lại nằm ngủ trên chiếc giường này? Bao nhiêu thắc mắc khiến Phong mệt mỏi. Nó ko thể nghĩ nhiều nữa giờ này nó chỉ muốn gặp Minh người con trai nó yêu.

Đôi chân nó chậm rãi tiến về căn phòng đối diện. Hé mở cánh cửa nhưng ko nụ hôn của ai kia đã chao cho 1 người con gái khác thật nồng nàn

- Hãy để em yêu anh. Minh nhé!

Minh choàng tay ôm chặt cô gái ấy hôn lên má, lên cổ rồi lên cả bờ môi.

Phong đau đớn lùi lại giọt nước mắt âm thầm rớt xuống vỡ vụn. Ko ai hứng lấy cũng chẳng ai lau khô. Sao lại vậy chứ? Đúng rồi! Em chỉ là 1 cô gái điên mà anh sẽ ko thể yêu 1 người điên. Đâu thể trách anh phụ tình có trách thì trách em sao cứ mãi sống trong quá khứ để khi tỉnh lại tất cả đã trở lên muộn màng. Nhưng sao phải đón nhận đôi môi người con ấy ở cái nơi em đang bơ vơ lạc lõng tìm về kí ức cơ chứ? Đón đau quá.

Sau 1 đêm thức giấc

Em bàng hoàng nhận ra

Tất cả là dối trá

Thà rằng đừng yêu anh, thà rằng đừng tỉnh lại.

Phong xoay gót bỏ chạy. Nó cứ chạy, chạy mãi trên đôi chân trần đang dần bật máu. Mép váy trắng bay nhẹ trong cơn gió mùa thu yếu đuối đến thảm thương. Phải đi đâu về đâu bây giờ, thế giới này đâu còn chỗ dành cho nó. Phong chỉ còn biết chạy thật nhanh mong sao có thể thoát ra khỏi miền kí ức mang tên máu và nước mắt thoát khỏi Minh người con trai nó yêu nhất và cũng hận nhất.

“Từ giờ tình yêu sẽ hoá thành thù hận. Em sẽ ko rơi giọt lệ nào vì anh nữa. Em sẽ nuốt nước mắt đắng cay vào trong để nước mắt sẽ rửa trôi màu máu nơi con tim em biến trái tim trở nên trong suốt như mảnh thủy tinh lạnh lẽo kia. Sẽ ko còn biết yêu, sẽ ko còn biết đau dù biết rằng trái tim thủy tinh rất dễ vỡ.”

9. Chương 9 : Trò Chơi Trốn Tìm.

Lại 1 đêm nữa tôi thức trắng để nhớ về người con gái tôi yêu. Kể từ khi em bắt đầu trò chơi trốn tìm tôi gần như phát điên đi tìm kiếm em. Đã 2 tháng 14 ngày trôi qua tôi cố gắng xới tung cái thành phố này lên nhưng vô ích đáp lại tôi chỉ là 1 bóng hình mờ ảo. Đây là lần thứ bao nhiêu em tuột khỏi tầm tôi? Ko nhớ nhưng có lẽ lần này là thật ko phải là mơ. Em ở đâu? Sao chốn kĩ vậy? Để tôi tìm hoài ko thấy. Tôi sợ! Thật sự rất sợ. Ngày ấy em chỉ là một cô gái điên. Liệu rằng em có thể đứng vững giữa dòng đời nghiệt ngã này ko? Nó sẽ lại xô đẩy em đến 1 ngã rẽ đau đớn hơn. Tôi phải làm sao đây? Có ai nói cho tôi biết em đang nơi nào ko? Trò chơi này tôi chấp nhận thua. Xin em đừng trốn nữa! Xin chúa rằng tất cả chỉ là mơ! Ác mộng sẽ qua rồi em sẽ lại về bên tôi. Tôi tin như vậy nhưng niềm tin chưa bao giờ là đủ. Em đã ko về! Em trốn hoài trốn mãi để mặc tôi với đôi chân đã rời.

10. Chương 10 : Trở Về Với Trái Tim Khắc Sâu 2 Chữ Thù Hận.

4 Năm sau tại đại sảnh của công ty sacne.

- Thừa ngài lễ cưới của ngài với con gái chủ tịch tập đoàn Avia dự định bao giờ sẽ tổ chức ạ? - Phóng viên1
- Ngài và cô Tâm Nhi kết hôn xong sẽ có tuần trăng mật ở đâu ạ? - Phóng viên 2

Hàng ngàn câu hỏi xoay quanh 1 chủ đề cùng với ống kính máy ảnh nháy lia lịa đến nỗi loá cả mắt nhưng ko hề có câu trả lời nào cả. Người con trai với gương mặt lạnh lùng cứ lặng lẽ tiến sâu vào trong bỏ mặc đám phóng viên cho người trợ lí. Mấy ngày gần đây đám pv cứ bầu quanh công ti Sacne hòng moi được chút thông tin về lễ kết hôn và sự xác nhập 2 công ti Đặng gia và Trịnh ra lại với nhau nhưng có vẻ ai cũng tay trắng ra về.

Toà soạn Ngày Mới

Tiểu Vân mệt mỏi tháo máy ảnh ra rồi thả mình ngồi xuống ghế xoay qua, xoay lại than thở

- Haizz...Chẳng moi được chút tin tức nào cả đúng là đẹp trai mà rõ kiêu.

Hải Nam ngồi bên cạnh mặt mũi cũng rầu rĩ.

- Báo đạo này chẳng có tin nóng hổi ban ra trì trệ quá.

Trưởng Phòng Dương đang yên đang lành nghe thấy vậy lại còn đổ thêm dầu vào lửa.

- Nghe nói tổng biên tập sẽ về nước và đến đây thám thính tình hình đó. Ko lấy được tin thì cứ liệu đấy.

Tiểu Vân xám mặt.

- Thật hả chị? Bao giờ vậy? Là nam hay nữ

Trưởng phòng Trương vừa gõ gõ máy tính vừa đáp lại.

- ko rõ! Hình như là 1 phụ nữ.

Hải Nam thở hắt.

- Chắc là 1 bà cô ế trông.

- Giờ này mà các bạn còn ngồi đây tám chuyện à?

Cả văn phòng im lặng ngược mắt lên nhìn 2 cô gái trẻ tuổi đang tiến vào văn phòng. Trông 2 cô rất xinh đẹp và sang trọng trong những bộ đồ hiệu đắt tiền. Cả văn phòng rộ lên xì xào bàn tán. 1 trong 2 cô gái lên tiếng phá tan bầu ko khí ngột ngạt.

- Chào các bạn tôi xin tự giới thiệu tôi là Hoài Lam. Còn đây là cô Julia tổng biên tập của toà soạn mà các bạn đang làm việc đồng thời còn là tổng giám đốc công ti Cogee.

Cả văn phòng há hốc mồm. Vị tổng biên tập bí ẩn chưa bao giờ xuất hiện lại là 1 cô gái trẻ xinh đẹp tuổi mới đôi mươi lại còn là CEO của tập đoàn Cogeo tập đoàn thời trang hàng đầu thế giới. Họ dường như chẳng thể tin nổi vào mắt mình.

Julya nở 1 nụ cười đẹp như thiên thần.

- Các bạn có chuyện gì vậy?

Tiểu vân mạnh dạn lên tiếng.

- Chị là tổng biên tập thật sao?

- Đúng vậy! Tuy tôi chưa ngày nào đến toà soạn nhưng cũng biết rằng công việc của các bạn đang rất trì trệ.

Trưởng phòng Trương luống cuống đứng lên.

- Dạ! Nhưng để lấy được tin tức nóng hổi nhất hiện nay về hai tập đoàn lớn nhất trong nước quả thật rất khó

Julya trống tay xuống bàn.

- Khó ko có nghĩa là ko làm được. Tối nay tập đoàn Sacne sẽ có buổi lễ ra mắt bộ sưu tập tôi sẽ đích thân đi lấy tin còn bây giờ các bạn hãy chú tâm làm việc đi.

Julya vỗ vai Hải Nam.

- Và đừng có nói sáo tôi nhé!

Hải Nam rùng mình nhưng kịp tiêu hoá hết câu nói thì Julya cùng Hoài Lam đã đi mất.

- Phong cậu định làm vậy thật sao?

- Mình là Julya ko phải là phong. Hoài Lam cậu đừng bao giờ mình bằng cái tên đó.

- Được rồi! Nhưng mình khuyên cậu ko nên làm vậy điều đó chỉ khiến cậu thêm tổn thương mà thôi.

Julya cương quyết.

- ko đã đến lúc họ phải trả giá rồi.

Buổi tiệc ra mắt sản phẩm của tập đoàn Secne cánh phóng viên nhà báo đều đến đủ. Thu Phong chà trộn vào đám PV quan sát buổi tiệc.

- Vâng sau đây xin mời tổng giám đốc tập đoàn Sacne lên nói đôi lời.

Tiếng nữ MC xinh đẹp vang lên sau khi mấy cô người mẫu khoác lên mình những bộ cánh tuyệt đẹp lùi vào sau cánh gà. Minh bước lên sân khấu.

- Hôm nay rất cảm ơn các bạn đã đến tham gia buổi lễ ra mắt bộ sưu tập mới của chúng tôi. Bộ sưu tập của chúng tôi mang tên “Hạnh phúc mang tên em” gồm 25 mẫu thiết kế váy cưới khác nhau....

Minh diễn thuyết 1 lèo vừa bước xuống sân khấu Tâm Nhi trong bộ đầm dạ hội màu trắng tinh khôi đã vội chạy tới khoá tay Minh, đám phóng viên cũng sẵn tới tranh nhau hỏi và vẫn là những câu hỏi cũ rích.

- Cô cậu dự định sẽ bao giờ tổ chức lễ kết hôn?

- Có phải sau khi kết hôn 2 công ti Sacne và Avia sẽ xác nhập làm 1 ko ạ?

Minh mệt mỏi day day thái dương.

- Xin lỗi các bạn tôi sẽ ko trả lời bất kì câu hỏi nào về vấn đề riêng tư.

Minh vừa dứt lời 1 cô phóng viên xinh đẹp với dáng người nhỏ nhắn lên tiếng.

- Vậy xin hỏi ý nghĩa của bộ sưu tập lần này là gì?

Minh mỉm cười.

- Bộ sưu tập lần này để dành cho 1 người.

- Có phải là cô Tâm Nhi ko ạ?

Tâm Nhi cười hp Minh chỉ im lặng đôi mắt thoáng nét buồn.

- Tại sao anh ko trả lời?

Minh vội vàng bỏ đi đám phóng viên cứ quần lấy anh bất chợt anh vụng về đụng phải cô phóng viên dẫu mặt trong đám đông hồi nãy khiến cô ngã vật ra đất. Minh vội buông Tâm Nhi ra đỡ lấy cô gái.

- Cô có sao ko?

Julya ngẩng lên vén gọn mái tóc dài diễn tiếp theo kịch bản mà cô đã thảo sẵn

- Tôi ko sao?

Minh bàng hoàng ngạc nhiên.

- Thu Phong.

Tâm Nhi cũng hết sức ngỡ ngàng.

- Là em sao? Thu Phong.

Phong giả vờ ko hiểu.

- xin lỗi! Tôi tên Julya ko phải là Thu Phong.

Minh ôm chầm nó xiết thật chặt.

- Thu Phong! Em là Thu Phong! Sao đến tận bây giờ em mới về tìm anh?

Lần này kịch bản đã đi lệch mất rồi. Phong ko hề nghĩ là Minh còn yêu cô. Hôm nay cô đến đây chỉ là muốn cho họ khó xử cho họ biết thế nào là nỗi đau. Minh vẫn xiết chặt nó trong vòng tay rắn chắc.

- Phong anh nhớ em nhiều lắm.

Điều cô nghe được là thật hay chỉ là dối trá. Đúng rồi! Là giả cô ko lên mù quáng thêm 1 lần nào nữa. Phong đẩy mạnh Minh ra.

- Xin lỗi! Tôi nói rồi tôi là Julya ko phải là ai đó mà anh đang cần tìm.

Nhi đau khổ nhìn Minh, Minh đau khổ nhìn nó còn nó thì cố. Cả hội trường bỗng chốc râm rộ với những lời bàn tán. Phong cố giữ bình tĩnh cúi đầu chào.

- Tôi xin phép.

Phong xoay người bỏ đi nhưng Minh vội kéo lại.

- Em còn muốn trốn tôi đến bao giờ đây?

Thu phong cười nhạt.

- Anh nói cái quái gì vậy? Tôi ko hiểu.

Phong cố thoát khỏi bàn tay đầy mãnh lực của Minh nhưng ko thể. Cô gằn giọng ra lệnh.

- Bỏ tay tôi ra!

Minh ko buông anh kéo nó đi nhưng lại có ai đó nắm lấy cánh tay còn lại của nó. Phong ngạc nhiên.

- Anh Jack!

Jack nhìn nó rồi nhì Minh.

- Buông cô ấy ra! Ai cho phép cậu đụng đến vợ chưa cưới của tôi hả?

Minh buông thông tay Phong xuống.

- Vợ chưa cưới?

TPhong lạnh lùng đáp lại.

- Đúng vậy!

Minh lắc đầu bất lực.

- Ko! Ko phải vậy! Em đang gạt tôi có phải ko?

Jack nhếch mép cười nửa miệng.

- Tại sao cô ấy phải gạt anh? Tốt hơn hết anh lên để cô ấy được yên và lo cho vị hôn thê của anh kia kìa.

Nói rồi Jack kéo Phong bỏ đi, Minh bất lực trông theo trái tim đau quặn thắt. Anh hướng mắt về phía Tâm Nhi cô khóc, 2 hàng lệ chảy dài trên khoé mi. Lẽ nào tất cả là trò đùa? Ván bài đỏ đen bao giờ mới kết thúc. Liệu Minh có sai khi đánh cược trái tim mình với người con gái chẳng biết là em hay là 1 người khác. Thật thật giả giả, trắng đen lẫn lộn. Một bức rèm phủ kín sự thật bao giờ sẽ được vén mở.

Ngoài bờ sông.

- Jack! Sao phải nói vậy?

Jack cười buồn.

- Em đang đau lòng?

- ko! Em đã hứa sẽ ko vì anh ta mà đau lòng hay rơi bất kì giọt lệ nào cả. Tuyệt đối ko! Em sẽ lấy lại công ti Avia mà mẹ em đã gây dựng lên.

Jack khoác lên người Phong 1 tấm áo ấm.

- Trái tim em chưa đủ lạnh lùng để làm điều đó đâu. Anh sẽ giúp em.

- Cảm ơn anh! Jack. Nếu như 4 năm trước ko gặp anh em sẽ thế nào nhỉ?

Jack kéo Phong vào lòng.

- Sẽ ko có nếu như đâu Julya. Chúa đã mang em đến bên anh lúc con tim em đau khổ nhất ắt phải có lí do. Làm vợ anh đi Julya.

Phong đẩy Jack ra.

- Em ko thể!

Jack đau khổ.

- Em vẫn yêu anh ta.

- Em...!

- ko sao đâu! Anh sẽ đợi cho tới khi nào em đồng ý.

- Đừng đợi Jack à bởi trái tim em ko đủ mạnh mẽ để yêu thêm lần nữa đâu.

- Anh ko quan tâm. Anh tin rồi sẽ có lúc trái tim em sẽ lại mở cửa.

Phong im lặng ko nói được gì nữa. Gió ở bờ sông cứ vô tình thổi khiến trái tim cô ko thôi giá lạnh.

Căn phòng kí ức giờ lại cất giữ thêm 1 trái tim nữa. Từ ngày phong bỏ đi Minh đã nguyện cất dấu trái tim nơi này. Hôm nay Minh về đây để lấy trái tim ấy yêu người con gái đó thêm 1 lần nữa. Minh ngồi ở góc nhỏ phía trên là khung cửa sổ nơi mà ngày trước Phong thường ngồi. Anh gọi tên cô trong đêm khuya heo hắt. Trái tim cũng dần như nhạt nhoà vì 4 năm nước mắt chảy ngược vào trong nay lại được nhuộm màu kí ức. Vòng xoáy định mệnh sao nghiệt ngã để 2 con tim vốn chung nhịp đập lại quay lưng lại với nhau. Phải

chẳng ngày ấy kí ức đã mang em đi mất để giờ đây em ko còn là em. Thù hận ko tên cũng chẳng thật là do em tưởng tượng ra đã lẫn át lí trí và con tim em vẽ ra 1 câu chuyện tình ko êm đẹp

“Bịch” Cuốn tạp chí được phong ném thẳng xuống sàn ko thương tiếc.

- Mau đi ngăn những tin đồn nhảm nhí này đi!

Trưởng phòng Trương cúi gập người.

- Dạ!

- Được rồi ra ngoài đi!

Trưởng phòng Trương ra ngoài nhẹ nhàng khép cánh cửa lại. Phong mệt mỏi tựa lưng vào thành ghế day day thái dương.

- Cộc...Cộc

- Vào đi!

Tiểu Vân bước vào trên tay cầm 1 đóa hoa cẩm chướng và 1 tấm thiệp.

- Dạ! Có người gửi quà cho giám đốc.

- Là ai vậy?

- Em ko biết. Chắc là ở thiệp có ghi đó ạ.

Tiểu Vân đưa tấm thiệp cùng bó hoa cho Phong. Phong từ từ mở ra xem.

”Hẹn em 7h tối tại nhà hàng Staha

TGD Công ti Sacne”

- Đem bỏ đi!

Phong ra lệnh khiến Tiểu Vân ngạc nhiên.

- Sao ạ!

Phong nhìn cô nhân viên ánh mắt sắc lạnh.

- Dạ! Em sẽ đem bỏ ngay.

11. Chương 11 : Thời Điểm Đối Mặt.

7h30' tôi tại nhà hàng Staha, Minh vẫn ngồi đợi với hi vọng cô sẽ đến đã trễ 30' rồi hi vọng ấy càng trở lên mong manh. Chiếc kim đồng hồ cứ nặng nề nhích từng chút 1. Thêm 5', 10' trôi qua cuối cùng cô cũng đã đến. Minh mừng rỡ kéo ghế mời cô ngồi.

- Xin lỗi đã để anh phải đợi lâu.

Minh nhún vai.

- Ko sao! Anh đợi được mà.

- Anh hẹn tôi ra đây có chuyện gì? Nếu là công việc thì tôi ko ngại tiếp nhưng nếu là việc riêng tư thì tôi phải nói lời xin lỗi.

- Yên tâm là chuyện công việc nhưng chúng ta sẽ vừa ăn vừa bàn được chứ.

Chẳng để Phong đồng ý Minh ra hiệu cho bồi bàn mang thức ăn ra

Thức ăn trên bàn toàn là mấy món hồi trước Phong thích ăn và có cả món gà xào ớt. Rõ ràng Minh đang muốn chứng minh xem cô có phải Thu Phong ko mà bỏ vì Phong ko thể ăn cay. Cô dị ứng với loại thức ăn cay.

- Ăn thử đi! Món này ngon lắm đó.

Minh đẩy đĩa gà xào ớt qua bên Phong, cô khéo từ chối.

- Xin lỗi tôi ko ăn cay.

Một tia hi vọng loé lên trong mắt Minh.

- Vậy sao? Cô ấy cũng ko ăn cay.

- Cô ấy là Thu Phong phải ko?

- Đúng vậy!

Phong nhún vai.

- Nhưng tôi là Julya mong anh nhớ cho. Anh làm vậy ko sợ vị hôn thê của anh sẽ giận sao?

- Tôi và cô ấy ko có tình cảm. Tôi cũng nói rõ với Nhi rồi.

Phong nheo mắt hồ nghi.

- Sao anh lại nói điều này với tôi? Anh ko sợ sáng mai báo ra sẽ có dòng tin tức đó sao?

-ko! Tôi chỉ sợ em ko đủ tự tin để cho xuất bản bài báo đó thôi.

Câu nói của Minh chứa đầy ẩn ý nhưng phong vẫn che đậy rất khéo léo.

- Anh vẫn nghĩ tôi là cô ấy.

Minh im lặng như để nói đúng. Phong đành phải đi nước cờ cuối cùng dù biết là mạo hiểm. Cô gấp 1 miếng gà xào cố gắng ăn 1 cách tự nhiên nhất.

- Đó! Tôi nói là ko ăn đồ cay ko có nghĩa là ko ăn được.

Minh mỉm cười cho sự ngỡ ngàng của Phong.

- Em ko sợ bệnh dị ứng lại tái phát sao?

Phong dùng khăn lau đi giọt mồ hôi trên trán.

- Ko hề! Còn bây giờ chúng ta bàn về kế hoạch hợp tác chứ? Tôi ko muốn lãng phí thêm 1 chút thời gian nào vào cái trò vô bổ của anh nữa.

Minh cười ẩn ý nụ cười chứa đựng sự ám muội. Chỉ 1 chút nữa thôi anh sẽ vén được bức màn đó lên. Dù biết làm vậy sẽ khiến phong cảm thấy khó thở với căn bệnh dị ứng nhưng anh nhất định phải làm. Minh cố tình kéo dài thời gian để xem biểu hiện của cô nhưng Phong ko hề lộ 1 chút gì là khó chịu. Đặt sấp tài liệu Minh đưa cô xem xuống bàn.

- Tôi đã xem qua bản kế hoạch bên công ti anh nhưng bên công ti thời trang chúng tôi sẽ chỉ hợp tác để đưa ra bộ sưu tập thu đông lần này nếu các anh đáp ứng được rằng sẽ thuyết phục được công ti Avia đầu tư vốn. Bên tôi sẽ chỉ đóng góp ý tưởng tham gia thiết kế còn về phần vốn chúng tôi sẽ ko chịu trách nhiệm .

Minh ngạc nhiên.

- Nhưng sao phải là tập đoàn Avia?

- Bởi vì tập đoàn đó có khả năng phân phối 1 lượng hàng lớn ra thị trường.

Phong cầm túi sách đứng lên vì cô ko thể dấu được cảm giác khó thở đang đè nặng lên lồng ngực.

- Cứ vậy nhé! Bên tôi sẽ gửi lại hợp đồng cho anh.

Phong tính đảo bước thật nhanh nhưng Minh vẫn cố dò xét để tìm câu trả lời.

- Anh sao vậy?

- ko!

- Vậy tôi xin phép.

Phong ra tới ngoài cửa bắt 1 chiếc taxi.

- Cho tôi đến bệnh viện gần nhất.

Cảm giác đau đớn như muốn phá vỡ lồng ngực. Phong đau đớn đến mức run rẩy.

- Cô có sao ko?

Bác tài xé hỏi khi thấy cô có vẻ ko ổn.

- ko! Tôi ko sao! Bác làm ơn cho xe chạy nhanh 1 chút.

Tại bệnh viện Jack nhẹ nhàng đỡ Phong ra khỏi phòng khám.

- Julya! Em ko sao chứ?

- Em ổn mà!

Jack mắng yêu nó.

- Em ngốc thật! Sao lại đem tính mạng ra đặt cược cơ chứ?

Phong cười xoà.

- Lần cuối thôi anh à trò chơi sắp kết thúc rồi. Đã đến lúc đưa mọi chuyện ra ánh sáng.

Jack nhìn Phong hồ nghi.

- Em tính làm gì?

- Anh sẽ biết sớm thôi!

Phòng khách Trịnh gia.

- Có truyện gì? Sao đến tìm ta vào giờ này?

Minh đứng lên cúi người chào.

- Dạ! Thưa bác cháu có chuyện cần bàn với bác.

Ông Trịnh nhấp chén trà ô long.

- Nếu là chuyện của Nhi ta mong cháu suy nghĩ lại.

- Ko! Cháu muốn nói chuyện về Thu Phong.

Ông Trịnh ngạc nhiên đến nỗi đánh rớt cả ly trà.

- Cháu nói sao? Phong nó...

Minh nhìn người đàn ông trước mặt bằng ánh mắt thương tâm.

- Phong đã trở về nhưng vì 1 lí do nào đó mà cô ấy ko nhận mình là Phong nhưng cháu tin rằng đó là Phong.

- Sao lại vậy chứ?

- Cháu tới đây mong bác giúp 1 chuyện.

Minh đưa ra sắp tài liệu ông Trịnh xem qua và hỏi.

- Đầu tư vốn ko thành vấn đề nhưng giờ ta đã giao toàn quyền xử lí công ti cho Tâm Nhi rồi. Nếu về chuyện công ti ta sẽ ko xen vào hãy để con bé tự quyết định.

- Vậy cô ấy đâu rồi ạ?

- Ba! Minh anh cũng ở đây à?

Tâm Nhi bước vào khuôn mặt phờ phạc.

- Nhi! Em ngồi đi! Anh có chuyện muốn nói.

Nhi ngồi xuống nghe Minh nói về kế hoạch hợp tác lúc đầu cô từ chối vì nhận thấy có chút mạo hiểm lô hàng xuất khẩu lần này quá lớn lên tới 300 tỉ đồng nếu sơ xuất thì e rằng ko ôn nhưng vì Minh thuyết phục dữ quá cô lại đồng ý.

- Thôi được! Ngày mai em sẽ qua bên công ti anh kí hợp đồng.

Minh đứng lên.

- Vậy thế nhé! Anh xin phép.

Nhi đứng lên theo.

- Để em tiễn anh.

Trên đoạn đường băng qua khu vườn dẫn ra cổng chính cả 2 cứ im lặng mãi một lúc sau Nhi mới lên tiếng.

- Minh này chuyện của chúng mình lẽ nào kết thúc vậy sao?

- Anh xin lỗi!

- Vì Julya phải ko?

Minh im lặng cũng đủ để Nhi hiểu.

- Nhưng cô ta ko phải là Phong. Anh hiểu ko?

Minh nắm chặt vai Nhi.

- Ko! Anh tin đó là Phong. Anh sẽ chứng minh ọi người thấy.

Tâm Nhi đau khổ, cô ko thể cầm được nước mắt.

- Lẽ nào 4 năm qua anh chưa từng yêu em sao? Em mãi chỉ là người đến sau thôi sao?

- Anh yêu Phong em biết điều đó mà. 4 năm qua anh đã cố để yêu em nhưng ko thể. Anh thật sự xin lỗi!

Minh leo lên xe rồi ga rồi biến mất để lại Tâm Nhi với 1 mớ hỗn độn.

“Phong mày còn về đây làm gì chứ? Tao sẽ ko cho phép mày cướp anh ấy khỏi tay tao đâu”

một ý nghĩ đen tối dần dấy tất cả đi tới 1 khúc cua nghiệt ngã.

12. Chương 12 : Mùa Quáng.

Bản hợp đồng vừa được kí kết mở màn cho sự kết thúc. Phong đặt bút đứng lên bắt tay Minh và Nhi.

- Mong rằng hợp tác sẽ thành công.

Minh nắm tay Phong, 1 cảm giác ấm áp tràn vào tim. Anh cứ nắm mãi ko buông.

- Xin lỗi anh buông tay tôi ra được ko?

Minh choàng tỉnh.

- À! Xin lỗi

- ko có gì! 2 tháng sau lô hàng sẽ được xuất khẩu. Tôi mong rằng mọi thứ sẽ tốt đẹp.

Bên công ti Coge của Thu Phong khi bản hợp đồng kí kết đã dồn hết công sức vào mẫu thiết kế. Chẳng mấy chốc mà 2 tháng trôi qua. hôm nay là buổi lễ ra mắt sản phẩm và xuất khẩu lô hàng đầu tiên. Thu Phong cố gắng chuẩn bị buổi lễ thật chu đáo. Hôm nay ông Trịnh cũng tới nhưng phong ko hề lao lúng khi ông xuất hiện. Cô chào hỏi lễ phép rồi trở ra sau cánh gà điều hành buổi lễ. Lần lượt các người mẫu khoác lên mình những bộ cánh rực rỡ trình diễn trên sân khấu. Mọi thứ đều tốt đẹp cho đến khi 1 người hót hải chạy vào thì thào vào tai Tâm Nhi cái gì đó khiến mặt cô tái mét ánh mắt vụt tối sầm. Nhi vội vã cho dừng buổi lễ lại.

Trong phòng họp Tâm Nhi tức giận trống tay xuống bàn nhìn phong bằng ánh mắt ko mấy thiện cảm.

- Nói đi! Chuyện này là thế nào? Sao mẫu thiết kế lại bị lộ. Công ti Makina đã đi trước chúng ta 1 bước rồi. Tất cả lô hàng xuất khẩu đã bị trả lại hết cả. Cô giải thích sao về chuyện này?

Phong nhún vai.

- Cô đang nghĩ rằng tôi cố tình để lộ mẫu thiết kế sao? Làm vậy chúng tôi được gì chứ?

Minh đứng lên.

- Bình tĩnh đi!

Tâm Nhi hậm hực

- Làm sao em bình tĩnh được.

“cạch” cửa phòng bật mở thư kí của Tâm Nhi bước vào.

- Thưa cô bên công ti Devia đang đòi bồi thường vì phá huỷ hợp đồng.

Tâm Nhi trống nạnh thở dài bất lực.

- Thông báo ọi người biết tôi muốn bán 25% cổ phần.

Minh ngạc nhiên.

- Sao em lại bán cổ phần?

- Hết cách rồi anh à!

Phong tựa lưng vào tường.

- Sao cô ko nhờ ba cô?

Tâm Nhi đập tay xuống bàn.

- Bên cô sẽ phải bồi thường cho bên tôi về việc ko hoàn thành hợp đồng.

Phong đứng phắt dậy.

- Xin lỗi! Đâu chỉ có bên chúng tôi chịu trách nhiệm mắng thiết kế còn có bên CT Sacne nữa mà. Hơn nữa chúng tôi cũng gửi mẫu thiết kế cho bên cô nên việc gì giở thông tin ko thể kết luận là do tôi làm.

Minh mệt mỏi day day thái dương.

- Thôi được rồi trước mắt chúng ta lên bồi thường cho CTđối tác bên Mĩ đã.

Phong lấy cổ cảm thấy ngột ngạt lên bỏ ra ngoài Minh nhìn theo ánh mắt pha chút hồ nghi.

WC NỮ

- Jack bên công ti Devia của anh sao rồi?

Đầu dây bên kia tiếng Jack vọng lại.

- Bọn anh đã thông báo với công ti Avia bồi thường hợp đồng rồi.
- Cô ta đã đem bán 25% cổ phần rồi anh mua lại giúp em nhé!
- Ủ! Anh cho người mua lại rồi.
- Cảm ơn anh!

“Tâm Nhi đừng trách tôi có trách thì trách cô quá mù quáng mà thôi”

Ở 1 góc khuất nơi hội trường cũng diễn ra cuộc đàm thoại.

- Có kết quả DNA rồi à?
- [...]
- Cậu mang qua đây cho tôi nhân tiện điều tra cho tôi vụ dò gở thông tin đột này nhé!
- Vâng! Thưa cậu.

Khoảng 1 tiếng sau trợ lí của Minh đã đem kết quả DNA đến.

- Dạ! Thưa cậu đây ạ.

Minh nhận lấy cậu từ từ mở ra xem. Cậu hoang mang về kết quả mình đang nắm trong tay. Mặc dù đã đoán trước được mọi chuyện sẽ như thế này nhưng anh ko thể hiểu tại sao Phong phải lẩn trốn anh?

- Vậy chuyện tôi nhờ cậu điều tra sao rồi?

Minh đặt câu hỏi nhưng lại ko mong đợi câu trả lời cho lắm bởi anh biết ai là người đứng sau tất cả chỉ có thể là Phong.

- Theo điều tra tôi phát hiện công ti đối tác bên Mĩ là của Jack người có quan hệ mật thiết với chủ tịch tập đoàn Coge. Sau khi cô Tâm Nhi tung bán 25% cổ phần chính Jack đã mua lại và tôi còn biết được cô Julya thời gian gần đây đã thu gom cổ phần của tập đoàn Avia từ 1 số cổ đông nhỏ.

Minh nghe xong anh ko thể tin Thu Phong lại dựng lên tất cả để đưa anh và Tâm Nhi vào chòng. Tại sao cô phải làm vậy chứ? Anh ko thể biết.

- Vậy Julya hiện đang nắm bao nhiêu % cổ phần?
- Tính cả số cổ phần Jack chuyển nhượng cho thì cô ấy đang nắm 40% cổ phần đủ để hất cẳng cô Tâm Nhi ra khỏi chiếc ghế tổng giám đốc.
- Được rồi! Cậu về đi và tiếp tục theo dõi Jack có gì thông báo lại cho tôi.
- Dạ!

Bóng dáng người trợ lí dần khuất Minh mệt mỏi day day thái dương mà ko hề để ý Tâm Nhi đã nghe hết tất cả.

- Alô Julya tôi có chuyện muốn nói với cô.
- Được! Cô đang ở đâu?
- Sân thượng hội trường.

Tại sân thượng “Bóp” Phong vừa xuất hiện đã được nhận luôn một cái tát trời giáng từ Tâm Nhi, cô tức giận quắc mắt nhìn Tâm Nhi.

- Cô điên à? Sao đánh tôi?
- Bởi vì cô đáng đánh. Chính cô đã cố tình để lộ mẫu thiết kế.

Phong cười nhạt

- Sao tôi phải làm vậy chứ?

Nhi nghiêng răng ánh mắt lộ rõ sự căm hận.

- Bởi vì cô là Thu Phong!

Phong lắc đầu ngao ngán.

- Sao các người mãi ko thôi nghĩ tôi là người đó đi nhỉ?

Thu Phong xoay gót bỏ đi nhưng chợt khựng lại vì lời nói cay độc của Tâm Nhi.

- Đừng xảo biện nữa Thu Phong à! Mà chỉ là 1 người điên mà thôi. Mà còn quay về đây làm gì chứ? Để nhận sự thương hại từ Minh sao? - Nhi nhếch môi cười - Ngày ấy Minh đã chọn tao thay vì 1 đứa điên như mày đó. Anh ta chỉ xem mày là đồ chơi thôi.

Từng lời, từng chữ của Tâm Nhi như ngàn mũi chông đâm thẳng vào trái tim Phong. Đau đớn! Nhưng trái tim cô đã được lập trình sẵn để ko phải chịu bất kì tổn thương nào nữa. Cô nhanh chóng gạt bỏ trái tim của 1 con người sang 1 bên thay vào đó là trái tim của quỷ lạnh lùng và nhẫn tâm

- Đúng! Tôi là Phong! Thì sao? Nhưng xin cô nhớ cho Phong của quá khứ đã chết rồi.

- Quá khứ đã chết vậy cô còn trở về đây làm gì? Sao ko bắt đầu cuộc sống mới ở 1 nơi khác?

Phong tiến gần Nhi hơn mép váy của cô cứ phật phờ trước gió như 1 cơn uất hận đang trực trối dậy.

- Tôi về để lấy lại những gì đáng ra phải thuộc về tôi.

Ánh mắt Nhi hoảng loạn. Cô ta đang sợ mọi thứ mình tạo trên 4 năm nỗi đau của Thu Phong sẽ bị cơn tức giận của cô cuốn phăng đi tất cả.

- Ở đây chẳng có gì cho cô hết. Minh ko còn yêu cô nữa cô nên đi đi.

Phong cười cho nỗi bất hạnh của người con gái trước mặt và cho nỗi bất hạnh của chính cô vì 1 thằng đàn ông lòng dạ bạc trắng như vôi mà dờ khóc dờ cười, điên điên dại dại.

- Minh sao? Tôi ko về để lấy anh ta cô giữ cho riêng mình đi. Cái tôi cần là tập đoàn Avia mà mẹ tôi đã khổ công gây dựng kia kìa.

- Được rồi cô lấy đi nhưng xin cô hãy tránh xa Minh ra. Anh ấy là của tôi.

Phong nhìn Nhi bằng ánh mắt thương hại.

- Cô thật sự mù quáng trong tình yêu. Anh ta là của cô thì sẽ mãi là của cô nếu ko phải có cổ nịt kéo cũng chỉ là con số 0 mà thôi.

Nói rồi Phong bỏ đi trong tiếng gió thét gào nơi sân thượng. Tâm Nhi ngã khụy xuống, ánh mắt ám muội nổi tiếp cho sự trả thù sau này.

Phong rời khỏi sân thượng lúc này trời cũng khuya lắm rồi cô tính thu dọn đồ đạc để về nghỉ ngơi nhưng lại có tin nhắn từ Minh nội dung là “Đến căn biệt thự ở phố X đường Y anh có chuyện muốn nói”

Đọc xong tin nhắn Phong như chết lặng. Đó là căn biệt thự kí ức. Sao Minh lại muốn gặp cô ở đó chứ? Nhưng có lẽ cô lên gặp để kết thúc tất cả vì những gì cần lấy cô cũng đã lấy rồi.

Chiếc xe hơi sang trọng nhẹ lướt qua chạng đường dài hun hút chỉ toàn là 1 màu đen huyền hoặc. Thu Phong lặng yên nhìn lại chính cuộc đời mình. Cô chợt nhận ra đời cô chỉ là 1 bức tranh điêu tàn, phù phiếm ai nhìn vào cũng khen đẹp nhưng có ai biết rằng ẩn dấu sau bức tranh là 1 vết mực đen khó tẩy đã được chính cô khéo léo che giấu. Rồi 1 ngày kia bức tranh tàn phai mực nát vết mực đen lộ ra trần trụi đầy đau đớn cũng là lúc phong phải đối diện với chính bản thân mình

Phong dừng xe lại trước cánh cổng màu bạc trắng thu hết can đảm cô tiến sâu vào trong nhưng sao khó khăn thế? Bước chân lặng lẽ đến khó ưa như có hàng ngàn mũi kim nhọn hoắt đâm sâu đến từng thớ thịt. Tay cô bất giác run rẩy chạm vào núm cửa. Đẩy nhẹ ra bên trong tối đen như mực, Minh đang ngồi trên chiếc ghế sofa tìm về với rượu. Thu hẹp khoảng cách giữa 2 người Thu Phong lạnh lùng lên tiếng.

- Anh hẹn tôi tới đây có chuyện gì?

Minh mạnh tay kéo Phong ngã xuống chiếc ghế sofa đặt lên môi cô 1 nụ hôn mang tính chất cưỡng ép. Phong cố gắng lé tránh, cô đẩy Minh ra 1 cách phũ phàng rồi đứng dậy.

- Có vẻ anh đã uống quá nhiều rồi. Tôi xin phép.

Minh vùng dậy ôm chặt lấy Phong.

- Xin em đừng đùa cợt với tình cảm của anh như vậy.

Phong dãy giữa cố thoát khỏi vòng tay rắn chắc của Minh.

- Buông ra! Anh làm tôi đau đó. Xin anh mà tôi ko phải à ko tôi ko muốn làm Thu Phong để anh đùa cợt đâu.

Minh buông Phong ra nhưng thay vào đó anh nắm chặt tay cô kéo vào căn phòng đó. Phong muốn bỏ chạy nhưng ko thể Minh ko buông tha cho cô. Trong cơn say anh dần như mất hết lí trí. Ko ngại làm Phong đau, anh mạnh tay đẩy cô ngã xuống giường rồi dùng 2 tay áp khuôn mặt mình sát Phong, giọng anh lạc đi vì giận.

- Nói đi! Em xem tôi là gì chứ? Là con rối để em giật giây sao? Khi cần thì em đến khi ko cần thì em vứt đi sao?

- Anh ko là gì của tôi cả. Để tôi yên! Tôi sắp làm vợ của Jack dù tôi có là Phong thì cũng ko thể trở về bên anh được nữa.

Đôi mắt Minh ánh lên những tia vằn đỏ trong đêm tối.

- Đừng đem Jack ra làm bức bình phong nữa. Em ko hề yêu Jack. Em yêu anh đúng ko?

Phong có chút run sợ trước sự mất bình tĩnh của Minh.

- Ko! Tôi hận anh! Dù tôi ko yêu Jack nhưng khi trở về Mĩ tôi sẽ kết hôn với anh ấy vì vậy xin anh hãy buông tha cho tôi đi mà.

- Ko! Em phải là của anh.

Minh ghì chặt đôi tay phong xuống nệm đặt lên môi lên má cô những nụ hôn chứa đựng sự ngọt ngào lẫn đắng cay. Anh còn tham lam hôn lên vùng da nhạy cảm trên cổ cô. Phong đau khổ.

- Anh buông ra! Anh mà làm vậy tôi thề sẽ hận anh suốt đời.

Minh chẳng cần nghe đối với anh thà rằng cứ để Phong hận anh còn hơn là để cô lãng quên anh. Nhưng Phong đã khóc giọt nước mắt thấm vào bờ môi Minh khiến anh cảm nhận được toàn bộ sự chua chát. Anh buông tay Phong ra, cô vùng dậy bỏ chạy ra ngoài. Minh ngồi phục xuống đất ôm đầu khóc lóc như con nít.

Trên con đường bóng tối đang ngự trị Phong lao xe 1 cách điên cuồng về phía trước. Nước mắt khiến đôi mắt cô trở lên mờ đục. Phải chăng cô, Tâm Nhi và cả Minh đã yêu 1 cách mù quáng để rồi mỗi người 1 lối rẽ. Minh thì chọn cách để người con gái anh yêu hận mình. Nhi thì chấp nhận hi sinh 1 cách mù quáng còn phong cô đem tình yêu biến nó thành thù hận

13. Chương 13 : Xin Em Đừng Đi!

Phong trở về nhà với bộ dạng thần thờ lộ rõ sự mệt mỏi. Jack lo lắng lao ra đỡ cô ngồi lên chiếc ghế sofa.

- Julia! Em sao vậy?

Phong nhìn Jack nước mắt đầm đìa.

- Jack! Em muốn trở về Mĩ. Anh làm ơn đưa em rời khỏi nơi này ngay bây giờ. Xin anh đó.

Dùng ngón tay mảnh dẻ Jack lau đi những giọt nước mắt tưởng chừng như đã cạn khô của Thu Phong.

- Được! Ngay ngày mai chúng ta sẽ trở về Mĩ. Sẽ bắt đầu 1 cuộc sống mới ở đó.

Phong tựa vào bờ vai Jack.

- Cảm ơn anh! Jack à em mệt mỗi lần! Em ngủ nhé khi nào máy bay cất cánh anh nhớ đánh thức em dậy.
Jack vuốt ve mái tóc Phong.

- Em cứ yên tâm ngủ đi!

Phong dần khép đôi mi lại, nước mắt vẫn ko ngừng chảy vì ai kia đã khoét thủng trái tim thủy tinh chứa đựng đầy nước mắt trong 4 năm qua khiến nó trào ra trong nỗi bi thương. Nơi giấc ngủ tưởng chừng như bình yên nỗi đau vẫn theo Phong.

- Minh! Sao anh nỡ đối xử với em như vậy? Sao khiến trái tim em đón đau đến thế? Vứt bỏ rồi còn nhặt lại làm chi?

Phong nói vu vơ cũng đủ để Jack hiểu rằng cô đã chịu nhiều tổn thương như thế nào và ai là người đã vẽ lên hai chữ khổ đau trong trái tim cô.

Sáng sớm hôm sau Jack đã cùng Phong ra sân bay. Phong sẽ rời bỏ nơi này để tìm về với cuộc sống mới ko kìm ứ, ko Minh, ko gì hết. Cô biết mình là 1 kẻ nhu nhược chỉ biết chạy trốn nhưng ông trời luôn thích trêu đùa con người đã đặt cô vào 1 trò chơi nghiệt ngã mà định mệnh luôn xoay vòng vì thế cô phải chạy trước khi 1 lần nữa định mệnh lại xô đẩy cô đến bờ vực thẳm.

Phong cầm tờ hộ chiếu trên tay. Ánh mắt cô nhìn về 1 hướng xa xăm vô định. Chỉ 1 lát nữa thôi cô sẽ rũ bỏ tất cả. Nhưng sao trái tim cô lại quặn thắt thế này? Ở đây đâu còn gì để cô níu kéo, nương theo. Đi thôi! Cô phải đi để kết thúc câu chuyện tình bi kịch.

- Julya! Chúng ta đi thôi.

Jack lên tiếng dục.

- Vâng! Minh đi.

Jack kéo hành lý cho Phong, cô đứng lên chỉ biết đi theo anh như 1 con rối bất chợt bàn tay ai đó nắm lấy tay cô. Phong ngoảnh lại cô hoang mang đánh rơi cả hộ chiếu trên tay.

- Anh tới đây làm gì?

Minh đau khổ.

- Xin em đừng đi!

Câu nói như 1 sự cầu xin đích thực của trái tim đang rất cần tình yêu từ người con gái ấy.

- Buông tay tôi ra! Tôi phải đi.

- Xin em mà!

- Ko! Tôi ko thể.

“bốp” bốp cô ấy ra.

Jack tặng cho Minh 1 cú đấm khiến anh ngã vật ra đất dòng máu đỏ đặc quánh gĩa ra từ khoé miệng. Jack tức giận.

- Tránh xa cô ấy ra! Đừng khiến cô ấy thêm tổn thương nữa.

Jack kéo Phong đi ngay sau lời cảnh cáo nhưng bước chân chợt dừng lại.

- Phong! Sao em lại làm vậy? Sao cứ hết lần này đến lần khác bỏ rơi tôi.

Phong quay lại nhếch môi nở nụ cười bi đát.

- Bỏ rơi? Là anh bỏ rơi tôi đó chứ. Anh có biết khi tôi tỉnh lại sau 1 cơn điên dại việc đầu tiên tôi trông thấy là gì ko?

Minh im lặng xoáy sâu vào đôi mắt Phong.

- Tôi đã thấy anh bên Tâm Nhi 2 người...!

Phong ko thể nói tiếp, cổ họng cô nghẹn đắng. Minh tiếp lời chua xót.

- Thì ra là vậy. Em chỉ nghĩ được đến thế thôi sao?

- Vậy tôi phải nghĩ sao đây?

- Chuyện đó ko phải như những gì em nghĩ. Hôm đó là vì tôi uống quá say. Tôi đã lầm em là Nhi.

Phong lùi lại cách xa Minh.

- Đừng nguy biện! Tôi sẽ ko tin anh. Jack chúng ta đi thôi.

- Nếu đi em sẽ phải hối hận đó. Những gì tôi nói là sự thật tin hay ko là tùy em.

Minh rời khỏi sân bay, Phong lặng yên 1 lúc ko lên tiếng.

- Julya! Anh ko muốn thấy em đau khổ. Hãy quay lại và làm sáng tỏ sự thù hận trong em đi.

Phong nhìn Jack.

- Anh!

- Đi đi! Anh ko sao.

Phong cũng vội vã chạy chỉ còn lại mình Jack với tình yêu cao thượng.

Phong chạy ra khỏi phi trường, cô đưa đôi mắt mệt mỏi tìm kiếm bóng hình Minh. Anh đã ở cách xa cô 1 đoạn nơi dòng người vồn vã qua lại. Phong vừa gọi vừa đuổi theo anh.

- Minh! Minh ơi! Đợi em với! Em sai rồi.

Minh ko nghe thấy, cô bật khóc.

- Hu...Hu...u...Minh! Em đã sai rồi.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía cô như thể nhìn 1 người điên nhưng cô ko quan tâm người cô cần là Minh. Sau bao nhiêu năm để thù hận lấn át lí trí h là lúc cô nhận ra mình thật ích kỉ. Vốn dĩ hạnh phúc thật gần tầm tay với của cô nhưng chính cô lại là người đẩy nó ra xa.

- Minh!

Gió đã ko vô tình nó đã đưa lời thú tội đến Minh, anh ngoảnh lại. Hạnh phúc đang hiện rõ trên khuôn mặt anh. Trong dòng người đông đúc xe cộ qua qua lại lại như mắc cửi 2 con người ấy đang tìm về với nhau. Nhưng ko vù...vù...vù...vù 1 chiếc xe hơi lao với vận tốc điên cuồng nhắm thẳng vào phong. Minh choáng váng

- Phong cẩn thận!

“RẦM” “BỊCH” “Róc...róc”

ko! Chấm hết!

Kết thúc một hạnh phúc mong manh, tiếng máu chảy trong ánh nắng ban mai nghe sao mà thê lương quá! Tiếng bài hát vọng ra từ 1 quán cafe gần đó nghe sao mà bi đát quá!

”Em nói rằng tình yêu là 1 trò lừa gạt là 1 ván bài đổi trắng thay đen.

Nhưng anh nói rằng tình yêu là ngọn đèn bất diệt soi sáng con tim anh trong mùa đông giá lạnh.

Khi anh chết anh nguyện hóa thành linh hồn trong giọt nước mắt lạnh căm của em, nguyện hoá làm thiên thần trên đôi môi em cho nụ cười em thôi ko đau khổ. Nhưng anh ơi! Thực ra tình yêu chỉ là 1 giọt nước mắt phù du khi rớt xuống vỡ vụn là chấm hết. Hãy góp nhặt con tim vỡ nát vương vãi trên đường đời để ko ai dẫm phải nỗi đau này em nhé!

Bản nhạc đó cứ lặp đi lặp lại như 1 điệp khúc ai oán, thê lương đến bất diệt. Trái đất như cuồng quay, mây ngừng trôi, gió ngừng thổi, chim muông ngừng hót, hoa ngừng nở héo tàn trong sương sớm. Tại Phong như u đặc, cô chậm rãi bước đến bên Minh. Người con trai cô yêu đang nằm sõng xoài trên vũng máu đau thương. Tại sao lại cứu cô? Tại sao phải đẩy cô ra xa anh chứ? Phong ôm Minh vào lòng, nước mắt chan hoà cùng máu.

- Minh! Anh đừng ngủ mà! Em yêu anh nhiều lắm!

Minh mỉm cười đau đớn đưa đôi tay nhuốm máu đặt lên môi Phong.

- Cho anh 1 nụ hôn em nhé!

Phong đặt lên môi Minh một nụ hôn ko chỉ có vị ngọt mà còn có cả vị mặn mòi của nước mắt. Vậy là hết rồi! Cuộc tình thâm thương cho 3 trái tim. “Tâm Nhi! Sao cô ác vậy? Tình yêu là thứ cho đi nhưng đâu nhất thiết phải nhận lại. Minh! Sao anh nhẫn tâm thế? Tình yêu anh cao thượng quá! Em làm sao với tới. Còn em sao ích kỉ quá! Tình yêu của em giành cho anh chỉ được đến thế thôi sao? Em chỉ toàn gây cho anh nỗi đau mà thôi”

Phong rời khỏi bờ môi ướt át 1 mùi tanh của Minh. Giọt nước mắt cô rơi xuống vỡ vụn trên gương mặt nhợt nhạt của anh. Từ xa chiếc còi xe cấp cứu gầm rú chẳng biết sẽ đưa Minh đến đâu. Hố sâu tử thần hay hạnh phúc nhân gian.

14. Chương 14 : Cái Kết.

1 năm sau.

- Minh! Em đến thăm anh rồi này. Em còn mang cả món anh thích nhất nữa này. Cũng đã 1 năm rồi anh nhỉ. Nhưng sao anh vẫn chưa tỉnh lại? Chắc là còn giận em phải ko?

1 năm qua cứ thế ngày nào Phong cũng ghé qua đây trò chuyện cùng Minh chỉ mong anh sẽ tỉnh lại. 1 năm 1 khoảng thời gian ko phải quá dài cũng chẳng phải quá ngắn. Nó đủ để Phong nhận ra rằng Minh quan trọng với cô biết nhường nào.

Rời khỏi bệnh viện Thu Phong ghé qua trại giam. Hôm nay cô muốn tha thứ cho những nỗi lầm mà Tâm Nhi đã gây ra. Nhớ lại 1 năm trước Nhi cũng chỉ là người con gái mang trong mình trái tim mất cảm vì quá yêu cho nên quá khờ dại.

Ngồi trong song sắt Nhi nhìn Phong đôi mắt ướt đầm lệ.

- Xin lỗi em Phong à! Đáng lẽ ra ngày trước chị ko lên hồ đồ như vậy.

Phong mỉm cười mãn nguyện.

- Mọi chuyện đã qua thì cho nó qua đi.

- Cảm ơn em! Cảm ơn vì đã tha thứ cho chị.

- Ko! Chị lên cảm ơn bản thân chị vì đã ngộ ra nhiều điều sai trái

Hãy cố gắng sống tốt mọi người vẫn luôn chào đón chị ở ngoài kia.

Phong bỏ đi, Tâm Nhi cúi đầu hối lỗi giọt nước mắt hạnh phúc trào ra cùng nụ cười mãn nguyện.

Công ti Sacne and Cogee hôm nay sẽ cho ra mắt bộ sản phẩm mới là 1 bộ sưu tập váy cưới gồm 13 mẫu khác nhau. Ánh sáng sân khấu đã được chuẩn bị rất chu đáo các người mẫu đi ra xếp thành 1 hàng dài trên tay ai cũng cầm 1 đóa hoa hồng đỏ thắm đi bên cạnh là những chàng trai lịch lãm trong bộ vest sang trọng. Trông ai cũng đẹp trong sự e ấp nồng nàn nhưng nhân vật chính trong buổi lễ hôm nay là Thu Phong. Cô xuất hiện trong bộ váy cưới trắng tinh khôi có đính những viên đá sáng lấp lánh trông thật đẹp. Trên tay cô cầm 1 đóa hoa hồng xanh tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu càng làm tôn thêm vẻ đẹp của cô. Ánh sáng

buổi lễ tập chung hết về phía cô nhưng có điều cô ko đi bên ai lẻ loi và cô độc bỗng ánh đèn điện vụt tắt rồi lại sáng rực bởi hàng ngàn ngọn đèn lung linh được thắp lên từ hàng trăm vị khách ở đây. Không gian như lắng đọng trong sự lãng mạn. Tất cả thật đẹp! Từ phía xa một người con trai tiến lên quỳ dưới chân Phong.

- Làm vợ anh nhé!

Phong hạnh phúc.

- Minh! Anh tỉnh lại rồi sao?

Minh hôn lên tay Phong tháo chiếc nhẫn trong hộp ra.

- Phong từ giờ mình là của nhau em nhé!

Phong đặt nụ hôn ngọt ngào lên môi Minh thay cho lời đồng ý.

“Cuối cùng hạnh phúc sẽ tìm về với những ai biết đi tìm hạnh phúc”

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trao-tim-thuy-tinh>